

W. SOKOL SYDNEY

VĚSTNÍK

AUSTRALIA

SRPEN 2007

EDITA BERNTSEN B.A., LL.B.
SOLICITOR AND ATTORNEY

7 ST PAULS ST, RANDWICK NSW 2031

**ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA
POSKYTUJÚCA SLUŽBY V ROZLIČNÝCH
OBLASTIACH PRÁVA, VRÁTANE
EMIGRAČNÉHO.**

**Právnu poradu si môžete zaistiť na:
TEL: (02) 9399 9374 MOB: 0423 056 884
FAX: (02) 9326 6012
EMAIL: eberntsen@optusnet.com.au**

DENTAL IMPLANTS

Missing Teeth?

Dental Implants may be the solution:

- You can talk, laugh and smile without worrying. Your new teeth will be fully anchored and feel just like your own teeth.
- Eat what you like without problems
- Recover your natural smile
- A safe and reliable treatment method
- There is no need to file down adjacent teeth

**Dr. J. Mader, Suite 106, "Piccadilly"
222 Pitt Street, Sydney, 2000
Phone: 9264 5210**

Our Treatment Solutions

Single Teeth

Multiple Teeth

Dentures

Whether you are missing a single tooth or a complete jaw, we will have a solution to meet your needs. Implants have a totally natural appearance and feel just like your real teeth. Please visit

THE MAGICAL WHITE CHRISTMAS NEW YEAR TOUR

Welcome the New Year in Budapest!

Departs 24 December – Return 12 January '08

**VIENNA - BUDAPEST - PRAGUE ČESKÝ KRUMLOV - BRATISLAVA
20 Day Luxury Escorted Personalized Tour - Flying Emirates**

**Visit the Christmas Markets at Schönbrunn Palace in Vienna Welcome the New Year in Budapest (Gala dinner with entertainment) Enjoy Opera in Prague and Bratislava, Concert in Vienna, Spa in Budapest
Discover Český Krumlov - the most wonderful medieval city in Central Europe**

An extraordinary Experience at extraordinary value

\$9,700 per person twin share

All Inclusive Early Bird Book by 01 June SAVE \$300 PP

Some of the things we do on the 20 - day Tour:

- Explore the magnificent capital cities of Vienna, Budapest, Český Krumlov, Prague and Bratislava with local expert guides!
- Enjoy the Traditional Christmas Markets at Schonbrunn Palace - Vienna.
- Visit Schönbrunn Palace- the summer residence of the Habsburg family, the rulers of the Austro-Hungarian Empire.
- Enjoy Dinner at the famous Vienna's Kursalon Johann restaurant followed by a world class concert performed by the Viennese Waltz Orchestra in the splendid surroundings of the famous Kursalon where Strauss family celebrated their greatest triumphs.
- Explore Vienna and the most beautiful part of the Vienna Woods with its Roman city of Baden, hunting lodge Mayerling, and the medieval cloister of the Cistercian Abbey of Heiligenkreuz.
- Dine at Griechenbeisl - Vienna's oldest restaurant.
- Dip into one of the thermal pools and rejuvenate yourself with 2 spa treatments at the luxury Spa hotel in Budapest on picturesque Margaret Island in the river Danube which divides Buda and Pest.
- Enjoy the Special New Year's Gala Dinner with entertainment at our luxury hotel Thermal Budapest.
- Attend the performance of Carmen at the stunning Prague State Opera that opened its doors in 1888.
- Admire the inside of Budapest's neo-gothic Parliament House and other thrilling sightseeing taking you to famous landmarks, and the countryside. We make sure you see it all!
- Enjoy the spectacular evening cruise on the Danube.
- Explore the medieval UNESCO listed town in the Czech Republic - the most beautifully preserved city of Český Krumlov, where 82% of buildings are registered as cultural monuments!
- Discover 2000 year old Bratislava, capital of Slovakia, while staying at the luxurious 5-star Radisson Carlton Hotel, walking distance from the old town.
- Enjoy Opera performance at the spectacular 100 year old Opera House next door to our hotel.
- Share your holidays with a group of like-minded individuals, where the pace is leisurely, and the hotels are first class, perfectly located and most things are pre-paid.
- Break the long journey home and get a good night sleep at the Dubai (United Arab Emirates) Hotel before arriving to Sydney.

Eva Santo

Director / Tour Leader - European Spa Tours - Eva's European Tours

Contact Us Now ! Phone: (02) 9449 1786 Mobile: 0419 999 565

Email: eva@spatours.com.au

Licence No. 2TA5824

"Let me Escort you the way I would escort my best friend!"

Eva

APOTHEKER

SCHELLER

IDEAS OF NATURE

*FOR HEALTHY SKIN AND A NATURALLY BEAUTIFUL
COMPLEXION*

Dr. Scheller's natural skin care range is made in Germany and sold in over 46 countries. Go to our web site and see our full range of skin care. Postage is included in all pricing, or you can ring and arrange an appointment at 1/125 Garden Street Narrabeen Sydney.

Apotheker Scheller has a created different skin care series for

- **Normal**
- **Dry**
- **Sensitive**
- **Mature**
- **Mixed skin types**

Mention this advertisement and receive 10% off.

Contact aileen@aromatherapyonline.com.au or 0414 442 220

www.aromatherapyonline.com.au

GOULBURN WINE & SPIRITS SUPPLY PTY LTD

INCORPORATED IN NSW

Wholesale Wine & Spirits Merchants

9-13 Brisbane Street, Darlinghurst, NSW 2010 Australia

Tel (02) 9264 8459 Fax (02) 9264 8941

*** WE IMPORT A LARGE RANGE OF CZECH BEERS & SPIRITS ***

• BŘEZŇÁK & ZLATOPRAMEN	• JELÍNEK BOROVIČKA
• KARLOVARSKÁ BECHEROVKA	• JELÍNEK FERNET
• TUZEMSKÝ RUM	• STARÁ MYSLIVECKÁ
• JELÍNEK SLIVOVICE	• PRADĚD
• JELÍNEK GRIOTKA	• KMÍNKA
• KLÁŠTERNÍ TAJEMSTVÍ	• JAKA MARUS

*** WE DELIVER LOCALLY AND INTERSTATE ***

Z PERA STAROSTY

V nedávné době proběhlo pravidelné setkání volejbalistů a nohejbalistů Sokola Sydney a Melbourne, tentokrát na melbournské půdě. Sokolská výprava tentokrát do Melbourne letěla. Ženy vyhrály volejbal a muži vyhráli nohejbal. Smíšené týmy volejbalistů se staly kořistí domácího týmu. I když účastníků na těchto akcích je stále méně, je potěšující, že se tato utkání stále konají a to alespoň jednou v roce.

Naše sokolovna má po 30 letech nové hezké a pohodlné židle a to na celém prvním poschodí. Návštěvníci restaurace, Ponrepa a Orfca si již pochvalují a hlavně užívají toto zlepšení prostředí.

Na poli společenského života budeme pořádat jako každoročně "Veprův hody" a to 25/8/2007. Podrobnosti jsou na následující straně.

Nazdar Jarda Krejčík

ZPRÁVA POKLADNÍKA

Prosíme zahraniční odběratele Věstníku, aby pokud možno platili předplatné v australských dolarech, většinou jde „draft“ od banky předem objednat. Za převod z jiné měny nám banka účtuje 10.50 australských dolarů. Jen poštovné do zahraničí za ročních 6 čísel nás stojí 22.20AUD a bude co nevidět opět zvýšené. Děkujeme za pochopení.

Dary a předplatné na Věstník celkem \$577; fond na údržbu Národního domu \$80. Mnoho díky všem dárcům.

Členské příspěvky - Upozorňuji, že **PŘÍSPĚVKY \$25 NA ROK 2007 BYLY SPLATNÉ DO 31/1/2007**. Někteří členové ještě nezaplatili za rok 2006 a mnozí za rok 2007.

Věstník: předplatné pro nečleny je \$25 na kalendářní rok od 1.1. do 31.12.2007.

Vydání: celkem \$26,492, z toho mimořádné bylo zakoupení 150 nových moderních a pohodlných židlí za \$18,243. Přijďte je vyzkoušet!

Dary na Věstník a údržbu sokolského Národního Domu obdržené od 1.5.2007 do 30.6.2007:

Nevečeřal P	50	Záhorský L	25	Engelman P & E	25
Háberová Z	5	Henkel J	25	Mcrenyi L	50
Elias K Dr	25	Král K	25	Soepono J	30
Dohnal J	40	Kuncová L	25	Siegl D	25
Kozak M (USA)	117	Štasenka D	25	Jeřábek M	40
Minkus S	25	Rada A	25	Vnenková L	20
Halaška J	30	Dolejší V	25		

Prosím vystavujte všechny platby na „**Sokol Sydney Ltd**“ s uvedením na jaký účel, se zpáteční adresou a zašlete na adresu: **Sokol Sydney Ltd, 16 Grattan Crescent, FRENCHS FOREST NSW 2086**.

„SOKOL SYDNEY LTD“ (nic nevynechávat ani nepřidávat) na šeku nebo „Money Order“ je teď jediný „Payee“ australským bankám přijatelný. Prosíme používejte jen tento název pro všechny platby.

Stvrzenky jsou vždy přiloženy k následujícímu Věstníku.

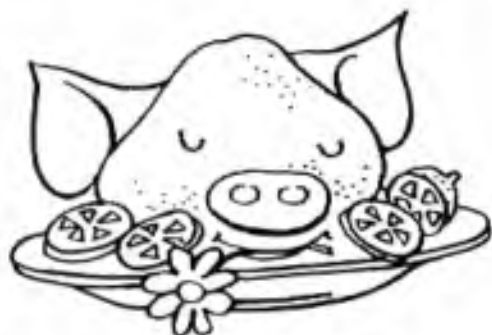
Petr Čermák

VEZMĚTE, PROSÍM, NA VĚDOMÍ NOVOU ADRESU PRO ZASÍLÁNÍ VŠECH PLATEB: SOKOL SYDNEY LTD, 16 GRATTAN CRESCENT, FRENCHS FOREST NSW 2086.

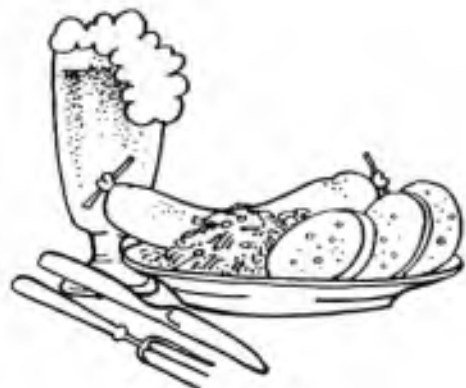
MÁTE JIŽ ZAPLACENÝ 2007 VĚSTNÍK \$25?

SOKOL Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest

Vás srdečně zve

na

Vepřové hody
v sobotu 25/8/2007
v sokolském Národním domě
Začátek ve 20:00 hodin

Vstupné při rezervaci: \$10, u dveří \$15

Bohatý výběr předkrmů a jídel se podává od 18.00 hodin

Rezervace:

(Prosíme volejte pouze večer)

Jarda Krejčík 9807 4468

email: jksokol@exemail.com.au or SMS 0407940570

Prosíme o včasné rezervace vstupenek, večerů
a zákusků do **21. srpna 2007.**

DŮLEŽITÉ UPOZORNĚNÍ:

Poukázky na REZERVOVANÉ večere budou mít jinou barvu a ABSOLUTNÍ přednost obsluhy. Hosté bez rezervace musí čekat pokud všichni hosté s rezervací nebudou obslouženi BEZ OHLEDU NA POŘADÍ PŘÍCHODU. Zajistěte si včasnou obsluhu rezervováním večere.

V tomto srpnovém čísle Věstníku popřejeme **srpňáčkám a srpňákům a těm, co se narodili v září.**

Srdečně blahopřejeme a přejeme všechno nejlepší sestřám, které oslaví své kulaté, nebo půlkulaté narozeniny v srpnu a v září: 4.8. **Elizabeth Minaříkové,** narozené v Austrálii, 20.8. **Daniele Bíbelové,** narozené v Československu, 28.8. **Ireně Ningerové,** narozené ve Varnsdorfu, 30.8. **Heleně Sachové,** rodačce ze Svitav a 12.9. sestře **Liduše Maříkové,** rodačce z Plzně, která začala cvičit v Sokole Kařez v roce 1933 a kterou tímto vítáme mezi naše sokolské seniory.

A vše nejlepší našim bratřím, kteří ty kulaté nebo půlkulaté oslaví v srpnu a v září: 11.8. **Karlu Nejedlému,** rodáku z Nového Města na Moravě, 13.8. **Tomáši Tošnerovi,** narozenému v Praze, 10.9. **Anthony Malcolmu Prescottovi,** narozenému ve Widnes v UK, 21.9. oblíbenému coachovi naši sokolské kolové a posléze i reprezentantů Austrálie **Vaškovi Novákovi,** rodáku z Prahy, a 28.9 **Jaroslavu Wolfovi,** rodáku z Oder.

A těm dříve narozeným, našim seniorům i k nekulatým narozeninám přejeme vše nejlepší a pevné zdraví: 2.8. sestře **Mileně Šetelíkové,** která přišla do Austrálie v roce 1951 přes Německo a Itálii, 3.8. ve stejném roce, ale o den později se narodila sestra **Miluška Černá,** která se sestrou Šetelíkovou oslaví půlkulaté výročí, dále pak popřejeme 25.8. sestře **Věře Bonyhady,** rodačce z Rychnova nad Kněžnou a člence Sokola Rychnov nad Kněžnou v letech 1933-39, 6.9. oslaví své narozeniny sestra **Míruš Jelínková,** která po dlouhá léta pomáhala při sokolských zábavách a 25.9 popřejeme sestře **Marii Martinů,** sestře Oldy Mařika, která byla od roku 1930 členkou Sokola Kdyně a oslaví letos v září své osmdesáté osmé narozeniny.

19.8. oslaví své narozeniny bratr **Jiří Jelínek,** rodák z Bílého Kamene na Chrudimsku a starosta Župy Australské, dlouholetý pokladník a starosta Sokola Sydney v letech 2001-2003. 6.9. oslaví své narozeniny bratr **Bořek A. Šindler,** pražský rodák z Vyšehradu a také „Podskalák“, naši čtenáři dobře vědí, kde bylo Podskalí. Je členem našeho redakčního trojlístku a jeho autorská popularita stále roste i třeba v Čechách. A 14.9. bude slavit **Vladimír Tichý,** pražský rodák, který ale začal cvičit jako žák v Sokole Bucnos Aires v letech 1935-37. V roce 1938 už byl v Sokole Pražském a cvičil na sletě. O deset let později cvičil na XI. Vsesokolském sletu. Bratr Vláďa Tichý je velmi úspěšný australský keramik a jeho reliéfy zdobí mnohé budovy v Sydney. Pro nás Sokoly vytvořil relief sokola ve vestibulu naší sokolovny, pamětní desku našim legionářům v NSW a vedle této desky malý váček s prstí z prostoru bitvy u Zborova, kterou přinesl syn legionáře, zraněného v té bitvě – bratr Šindler

Sestry a bratři přejeme vám dobré zdraví a mnoho dalších spokojených let.

SLOVO ÚVODEM Sokol 6/7 2007

Vážení čtenáři, i pod dojmem květnových a červnových parných dnů jsou asi mnozí z vás již myšlenkami na dovolené, další jsou v plných přípravách na sokolské tábory či soustředění svých sportovních oddílů. Někteří jsou časově v myšlenkách ještě dál, v roce 2008. Ještědská župa již připravuje Slet pod Ještědem 2008, na stejný rok plánuje pražský slet pražské trojžupí. Rok 2008. Již dnes se dá jasně říct, že pro Sokol bude rokem mimořádně aktivním. Oslavíme v něm 90. výročí vzniku samostatného československého státu, na němž se výrazně podíleli i sokolové. Mnozí z nich padli v řadách československých legií, především ale sehráli nezastupitelnou roli již v prvních hodinách a dnech nového státu, když se zasloužili o to, že k převzetí moci došlo bez zmatků a chaosu a kdy od prvních hodin zajišťovali bezpečnost nového demokratického státu. Mnohé tělocvičné jednoty, župy i Česká obec sokolská jako celek se chystají toto výročí oslavit řadou akcí a připomenout v nich také odkaz svých předchůdců. Přitom nepůjde jen o nějakou „interní“ záležitost, připomínanou i slavenou pouze uvnitř sokolského hnutí. Akce Sokola, které se již v současné době plánují a připravují, připomenou toto výročí široké veřejnosti. V dnešní době, kdy je uctíván „konzumní bůh“ a „nosí se“ povrchnost a individualismus, nabývají tyto sokolské akce na širším společenském významu, když svým dílem přispějí k výchově k vlastenectví a hrdosti na příslušnost ke svému národu a připomenou slavné události naší historie.

Jak se to Sokolu podaří, záleží nejen na tom, jak dokážeme vše dobře připravit, ale také koordinovat, postupovat společně a také efektivně využít potenciál, který v Sokolu je. Týmová práce, spolupráce a koordinace, které byly typické pro slet, by měly být vlastní i přípravám oslav 90. výročí vzniku ČSR. Některé akce na počest této události bude organizovat ČOS, jiné župy a další samy jednoty. Každá z nich bude jistě mít svůj neopakovatelný a jedinečný esprit, ale všechny by měly na veřejnost působit jednotným dojmem. Tím samozřejmě nemyslím, že všechny akce budou podle jednoho scénáře, či že by ČOS přikazovala župám a jednotám, kdo má co a jak dělat. Jde o to, navzájem o sobě vědět, vzájemně se podpořit, pomoci si a také spolu komunikovat. To vše s dostatečným předstihem. Aby se třeba nekonaly akce s podobným obsahem ve dvou sousedních jednotách ve stejném čase, nebo se neobjevovaly zajímavé nápady jak něco udělat v okamžiku, kdy již bude pozdě, protože téměř vše bude připravené. A také si vzájemně vypomoci - třeba zapůjčením zajímavých historických materiálů na výstavu, nebo vystoupením sokolské hudby z jiné jednoty či župy, pomoci při zajištění výzdoby a také marketingová a propagační podpora, aby o tyto akce projevila veřejnost zájem. Časopis SOKOL může přislíbit, že všem těmto snahám bude svým dílem nápomocen a na svých stránkách těmto aktivitám poskytne potřebný prostor, tiskové oddělení ČOS je pak připraveno pomoci župám a jednotám s propagací a medializací jejich akcí.

Zdeněk Kubín, vedoucí tiskového oddělení ČOS

90 let od bitvy u Zborova Sokol 6/7 2007

Letos 2. července si připomeneme 90. výročí bitvy u Zborova.

Po vypuknutí 1. světové války Češi a Slováci žijící v Rusku manifestovali proti Rakousku a volali po svobodném státu. Dne 28. září 1914 v Kyjevě na náměstí přísahalo 700 příslušníků České družiny. Byli rozmístěni po ruských jednotkách, plnili úkoly rozvědčiků a v rakouských uniformách pronikali do frontového týlu. Mezi českými jednotkami rakouské armády dělali protirakouskou agitaci. Rady České družiny rostly; v lednu 1916 vznikl Československý střelecký pluk a dále Československá střelecká brigáda, kterou tvořily tři pluky: Jan Hus, Jan Žižka z Trocnova a Jiří z Poděbrad. Přestože nebyla ještě plně vyzbrojená a neměla dělostřelectvo byla na vlastní žádost nasazena na frontu v rámci připravované ofenzivy u městečka Zborov na západní Ukrajině. Úsek, na kterém měla útočit, byl široký 6,5 km. K útoku vyrazili naši legionáři 2. července 1917 ráno v 9 hodin. Okolo poledne pronikli přes tři zákopové linie až k rakouskému dělostřelectvu. Fronta byla prolomena. Bohužel, únava a pasivita sousedních ruských jednotek zapříčinily nedostatečné využití úspěchu československých legií.

Bitva u Zborova se stala významným argumentem našich politiků Masaryka, Beneše a Štefánika za uznání samostatného Československa. Bylo to první velké bojové vystoupení zahraničního československého vojska. T. G. Masaryk ve svém projevu 13. března 1922 řekl: *„Na rozdíl od České družiny byla brigáda, bojující u Zborova, již skutečně československým vojskem. Byla to paradoxní situace, stát ještě nebyl, ale již měl své vítězné vojsko. Zborov umožnil organizaci armády a armáda byla nezbytnou podmínkou svobody a samostatnosti. Bez naší zahraniční armády bychom té samostatnosti sotva byli dosáhli. Spojenecký i nepřátelský svět o nás a o našich politických cílech věděl málo a nebylo by se pro ně rozhodlo, kdybychom byli přestali v diplomatických prohlášeních. Zborovem zahájili jsme svou vojenskou akci, která nás postavila na roveň národům bojujícím. A také vliv naší armády na politiku doma byl veliký a jistě rozhodující.“* Proto bylo toto datum označeno jako Den čs. armády. Lze tedy očekávat, že s blížícím se 90. výročím vzniku samostatného československého státu i současné politické vedení republiky na naše nejlepší tradice nezapomene.

*Poznámka: O vzniku České družiny, o roli, jakou při jejím formování měli sokolští cvičitelé v té době působící v Rusku, o bojích československých legií na frontě a na sibiřské magistrále na cestě domů do republiky píše generál Matěj Němec ve své knize vzpomínek *Návraty ke svobodě*.*

Otakar Mach

Ohlasy čtenářů

V červnovém čísle Hortulus komentuje moje poznámky o chudosti českých slov počínajících písmenem „e“. Má pravdu, erb asi bude původně české slovo a patří tedy mezi ty nuzáčky na „e“. Dovolil bych si teď také dodat, že do té skupinky e-chudáčků bychom měli zařadit i toho esesáka, jak připomíná Hortulus. A k povzbuzení Hanáků přidejme i „enem“. Hortule, zdráv buď a nepřestávej hloubat.

Bořek Šindler

Vážený přítel,

V příloze příspěvek na Věstník \$50. Dík za krásné čtení.

Rosa Merenyi Gloucester NSW

Děkujeme! Moc se nám líbí všechny články.

J & M Jeřábek Applecross WA

... Děkuji za zasilání a milé čtení.

Srdečně zdraví Julia Halašková Chatswood NSW

... Zasilám šek na sokolský Věstník, který si vždy ráda přečtu.

Sokolský pozdrav a přeji vám vše nejlepší. S Minkusová St Ives NSW

... mnohokrát děkuji za výborně redigovaný dvouměsíčník „Věstník“, nesrovnatelně nejlepší „pravidelník“ české společnosti v Austrálii. Je mi záhadou, proč opravdové skvosty – „Z tajů krás české řeči“ od pana Šindlera se začaly objevovat v Austrálii až po sametové revoluci a ne mnohem dříve ať již v sokolském Věstníku, či Hlasu domova. Velká škoda pro českou komunitu, český jazyk a všeobecné jazykové vzdělání. Přeji Věstníku v jeho konání hodně úspěchů v mnoha příštích letech.

Petr Nevečeřal Sutton NSW

P.S. Přikládám šek na Věstník a údržbu.

Vážení bratři,

Od 19. května jsem v České republice druhý rok. Další exil. Tentokrát nutná operace nohy zraněné 11.10.2003. Čekací doba na chirurgický zákrok byla v Tasmánii 10 měsíců. Během dvou týdnů po přistání v Praze jsem byl převezen z Ústecké do Krajské nemocnice v Pardubicích. Operace vyčištění a léčení vážné infekce během sedmi týdnů zabránilo amputaci. Chodím s pomocí "zahrádky" a každý měsíc na testy. Zdravotní systém je výborný. Zpáteční letenku jsem musel na lékařské doporučení nechat propadnout. Těším se z návštěv z Austrálie zvláště teď, kdy začínají 30°C tepla. Pomalu si zvykám na zpomalený životní styl. Pomáhám malým sýrárnám dostat se na specializované trhy, vyvarovat se "řetězům" a spoléhat na kvalitu nežli nízkou cenu a JDE TO. Nevyhýbám se přednáškám, příští měsíc dva týdny Náboženský seminář v Novém Městě nad Metují v přírodě na Pavlatově louce. Dvě přednášky s promítáním o Tasmánii. Nevím jak se vejdu mezi tolik kněží, biskupů a věřících v naší atheistické České republice, kde kostely zejí prázdnotou a 200 polských kněží se snaží odpoutat mládež od televise a počítačů. V kostele jsem asi jeden z nejmladších. Před několika týdny mne velmi potěšil úspěch mé první sponsorované studentky. Ing. Petra Škopová MBA „Manažerka České republiky“. Je to inspirace pro mladé lidi. Teď čekám na odezvu od mých dalších 26 studentů "kam to dotáhli". Jsou zde dvě rozdílné generace. Ta naše od 50 do 100 let, kteří ve vzpomínkách na dobré časy kdy sedlák dostával za mléko 8 Kč a v konsumu si to mléko mohl koupit za 5 Kč. Rohlík za 20 halčů. Ti už to nějak doklepu. Vyhýbám se takovým deba-

*Hnátnická sokolovna, kde bratr Milan
Vyhnálek od mládeži cvičil*

... kněží se snaží odpoutat mládež od televise a počítačů. V kostele jsem asi jeden z nejmladších. Před několika týdny mne velmi potěšil úspěch mé první sponsorované studentky. Ing. Petra Škopová MBA „Manažerka České republiky“. Je to inspirace pro mladé lidi. Teď čekám na odezvu od mých dalších 26 studentů "kam to dotáhli". Jsou zde dvě rozdílné generace. Ta naše od 50 do 100 let, kteří ve vzpomínkách na dobré časy kdy sedlák dostával za mléko 8 Kč a v konsumu si to mléko mohl koupit za 5 Kč. Rohlík za 20 halčů. Ti už to nějak doklepu. Vyhýbám se takovým deba-

tám, ještě se trochu bojím, aby mne nezavřeli. Jak jsem poznal studenty od 1990 do 2003 (úraz 11.10.03) mladá generace je pozitivní a je radost s nimi mluvit o možnostech naší České republiky v Evropském trhu. Věřím, že během 10 let česká ekonomie bude záviděnihodná. Uprostřed Evropy, skromní ale ambiciózní mladí lidé. Půjde to! Mám australský řidičák do roku 2012 i mezinárodní, ale udělal jsem si český. Nebylo to snadné, co člověk zapomene od mlékařské školy 1944. Pět učebnic a disk na počítači - dva měsíce učení a 20 hodin ježdění po městech s autoškolou, testy ne za 30, ale za 18 minut. Koupil jsem auto, abych se dostal na letiště obnovit český pilotní průkaz, který mám od roku 1990. Na létání jedna noha stačí. Příkládám A\$100 na Věstník, ze kterého mám velkou radost, je to jako být s Vámi. Také příkládám malý zlomek informací z medií "MANAZERKA ČESKÉ REPUBLIKY" Ing. Petra Škopová MBA. Jsem na ni velmi hrdý a doufám, že bude mít vliv na mladou nadějnou generaci.

S naším NAZDAR Váš Milan Vyhnálek Ústí nad Orlicí

Milý Jardo,

v posledním čísle Věstníku, opět velmi dobře sestaveném, jsem si mj. přečetl článek Stěpána Skřivánka Exil a emigrace. Shodou okolností jsem na tento námět napsal redakci kanadského Satellitu. Příkládám kopii dopisu, kdybys měl zájem zveřejnit. (Následující text dopisu zkrácen redakcí Věstníku.)

V čísle 11. jsem si nemohl nepovšimnout, že užíváte pojmu emigrant, když jde pravděpodobně o exulanta Břetislava Dolejšího. Komunisté přidávali ke slovu emigrant "zrádný". Podařilo se jim toto hanlivý přídavný jméno naočkovat do podvědomí národa, takže není divu, že výzkum veřejného mínění na počátku devadesátých let minulého století ukázal, že nás "emigranty" nenávidí Češi víc než Němce a Romy! F. Peroutka před léty definoval exulanta jako uprchlíka politického, emigranta jako vystěhovalce hospodářského. Mám při ruce Slovník spisovné češtiny pro školu a veřejnost, vydaný Akademií v r. 1978. Slovník (str. 95) vysvětluje pojem emigrant jako vystěhovalec, politický vystěhovalec (za komunistického režimu násilný, SB). Emigrace: vystěhování do ciziny, pobělohorská emigrace u nekatolíků, ... pouťoroví emigranti. My jsme se nevystěhovali. My jsme šli do zahraničí, abychom v očekávané 3. světové válce bojovali za osvobození národa od komunistické diktatury. Slovník vysvětluje exil jako vyhnanství. Autoři tudíž činí rozdíl mezi emigrací a exilem. Zmiňujete se také o slovenském komentátoru K. Polákově a jeho údajném prohlášení, že "socialismus byl lepší než kapitalismus". Jsme u dalšího záměrného obelhávání veřejnosti. Marx a Engels napsali Komunistický manifest, žádný socialistický. Komunistická strana ČSR byla odbočkou Komunistické internacionály, nikoli socialistické. Komunisté sovětsí a i českoslovenští nahradili pojem „komunistický“ za „socialistický“, protože jejich propagandisté uznali, že název „komunistický“ byl jejich dlouhodobým krvavým terorem a hospodářským bankrotem naprosto zprofanovaný.

Srdečně zdraví Stanislav Berton Coolum Beach Queensland

Pralidé vyhladili vakolvy ohněm

„Australský“ pračlověk bojoval o životní prostor prostředky nad jiné tvrdými, ovšem typicky lidskými. Největšího australského predátora, monstrózního vačnatého lva (Thylacoelea carniflex), vyhubil krátce po příchodu na kontinent ohněm.

Tvrzení, že vakolev padl s obřimi vačnatci za obětí požárům zakládaným lidmi, zveřejnili australští vědci koncem ledna. Předcházely tomu vykopávky v jeskyních pod planinou Nullarbor, kde první úplnou zkamenělinu vakolva našli vedle pozůstatků vyhynulých klokanů vysokých až 3 metry a vombaty o velikosti nosorožců. Jejich dnešní potomci připomínají malé čuníky. Vakolev byl největším masožravým savcem, který kdy obýval australský kontinent.

Lovil velké savce jako veleklokany a obří vombaty. Kontinent ovládl asi před dvěma miliony let, vyhuben byl asi před 50 tisíci lety zřejmě úspěšnějším konkurentem mezi predátory - člověkem. Mezi nejbližšími příbuznými, kteří přežili, jsou dnešní koalovití včetně vombatů.

„Týden“ 6/2007

Žalov.

V květnu zesnula členka Sokola Sydney sestra **Jiřina Hrdinová** ve věku 83 roků. Byla členkou dlouhá léta. Sokolský slib složila v naší jednotě v roce 1971. Sestro Jiřinko, budeme na Tebe vzpomínat.

Smutná zpráva přišla z Vídně, kde zemřela významná sokolská činovnice, sestra **Marta Bočková Hörnerová**, která byla po řadu let náčelnicí župy rakouské a na sklonku 80-tých let náčelnicí Sokola v zahraničí. Australští sokolové si ji a jejího manžela pamatují z jejich návštěvy v Sydney a zejména si ji pamatují ti, kteří cvičili na sletě zahraničního sokolstva v Paříži v roce 1990. Sestra Hörnerová s nimi nacvičovala velmi úspěšné vystoupení. Čest budiž její světlé památce.

V Sydney se 17. července konal pohřeb známého komentátora talk-back shows na radiu **Stana Zemánka**, který se také proslavil jako autor televizního seriálu „Beauty and the Beast“. V roce 1998 Zemánek vydal knihu „The thoughts of chairman Stan“. Do sydneyjské katedrály se s ním přišli rozloučit rodina, příbuzní, spolupracovníci a tisíce přátel. Jeho rodiče se narodili již v Austrálii, ale staré dobré české jméno Zemánek přivezla do Austrálie jeho babička. Stan dlouho statečně bojoval se zhoubnou rakovinou, které podlehl 60 roků mlád.

V Plzni dobojoval svůj pozemský zápas plukovník **Luboš Hruška**. Zesnul 30. června doma v kruhu svých nejbližších ve věku nedožitých 80 let. Plk. Hruška je autorem Meditační zahrady v Plzni - Doudlevcích. Meditační zahrada je jeho celoživotním dílem a odkaz odporu proti komunistickému zlu, které v ní tak graficky portrétoval.

... a před 10 lety, 31.července 1997 nás navždy opustil **Mirek Doležal**, který plných 16 let 1977-1993 moudře starostoval sydneyjskému Sokolu.

JAN BENEŠ (1936 - 2007) IN MEMORIAM Stanislav Berton

Spisovatel, dobře známý čtenářské obci v Česku, i v zahraničí, skončil život sebevraždou 1. června 2007 v Obořišti u Příbrami, kde se usadil v r. 1992, po návratu z exilu v USA. Neuvěřitelná zpráva, jako blesk z bezmračné oblohy, mě nesmírně šokovala. Byl jsem s Janem v písemném styku od počátku 80. let minulého století. Naše jména se setkávala na stránkách exilových a krajanských časopisů, zejména ve švýcarském Polygonu a později v pražském Novém Polygonu. V r. 1994 jsme se konečně střetli v Praze. Byl střední štíhlé postavy, hovořil rychlostí kulometu. Nevšední styl psaní nezbolševisovanou češtinou - na to byl hrdý! - mu šlo lehce od péra. V zápalu zápolení pro pravdu někdy vystřelil od boku. Byli jsme si navzájem sympatičtí na první pohled. Měli jsme k novinářské činnosti "mimo proud" vzájemnou úctu. Pravděpodobně k tomu přispěla také skutečnost, že jsme oba, roky od sebe, působili v Armádním vysílání Českého rozhlasu v Praze.

Jan Beneš byl prvním novinářem, který v exilovém a krajanském tisku v USA a v Evropě podpořil mou snahu odhalit sokolského odbojáře Ladislava Vaňka - Jindru, jako spolupracovníka gestapa. To nebyl na počátku osmdesátých let 20. století snadný populární záměr. Lidé nemají rádi člověka, který je připraví o falešné představy o přátelích, politických idolech, i hrdinech.

Literární tvorbu Jana Beneše jsem znal hlavně z jeho novinových článků a historických studií. Byl z legionářské a sokolské rodiny. Jeho vědomosti o sibiřské anabazi čs. vojáků, a historii bolševismu, byly encyklopedické. Beneš připravil k tisku

paměti přeběhlých špiónů Františka Augusty a Jana Frolíka (pod zkratkou JAB). Jan Čulík napsal v BritListech: Beneš byl "provokatér, buřič, zuřivý antikomunista". V monografii české exilové literatury (Knihy za ohradou): byl "proslulý svou přímostí a prostořekostí, koncem šedesátých let 20. století *l'enfant terrible* české literatury". Na Benešův "nesmířitelný postoj ke komunismu" upozornila nedávno zpráva ČTK. Beneš nebyl ochotný udělat sebetenší čáru za zločiny komunistického režimu, se kterým během čtyřiceti let spolupracovaly milióny Čechů a Slováků. Z idealismu, z osobního a rodinného prospěchu, z donucení.

Pavel Kosatik napsal o Janu Benešovi v nekrologu ... "Nelichotil a neříkal libivé věci - a tak se, nerad, rozešel i s mnoha z nejbližších. Když došel k názoru, že Pavel Tigrid nebo Václav Havel jsou jen hráči, opustil i je. Protože mu jeho chování nepřinášelo žádný hmatatelný prospěch, říkali o něm: outsider. Jenže o tom, kdo má nebo nemá pravdu, se nehlasuje, i když se to nezdá pravděpodobné, může být "mimo" drtivá většina lidí. Kdo vyhrál, se vždycky ukáže až dodatečně" (Satellite, 14. 6. 2007).

V r. 2004 vydalo nakladatelství PRIMUS studii Jana Beneše Čas voněl snem - Stručný přehled dějin VKS(b) (a samozřejmě také KSČ, dodávám). Benešovo nejdůležitější dílo. Mělo by být povinnou četbou těch, kdož po všech komunistických zločinech proti lidskosti během třídní genocidy, zůstávají členy anebo hlasují pro stranu, hrdou na jméno komunistická. Beneš mně napsal 26. března 2007, že o jeho studii, mimo Nový Polygon, nevyšla "nikde jediná recenze". (Podtrhl Beneš.)

Český tisk je povětšinou ve vlastnictví zahraničního kapitálu. Mnozí redaktori jsou zřejmě dodnes omámeni opiátem zprofanovaného bolševického snu. Antikomunisté a exulanti nejsou v České republice příliš populární.

Není mně známo, zda Jan zanechal dopis na rozloučenou s rodinou a s českou společností. V posledním dopise napsal: "Obecně trpce lituji, tedy oba litujeme, že jsem se dal zlákat entusiasmem a přesídlil z Kalifornie sem... A moc přemýšlím o plukovníkovi Švecovi, který si vzal život, protože nemohl snést hanbu čs. vojáka a dnes hanba, jakákoli nevadí vůbec nikomu u nás".

Ve vánočním pozdravu vyjádřil životní krédo: "Svoboda není statek udílený zadarmo. Nelze se ní prokecat, platí se za ni. Všichni, kdo jí mohou užívat, měli by mít na paměti těch, kdo za ni zaplatili, či byli připraveni zaplatit."

(Zkráceno redakcí Věstníku)

Sedmdesát let od úmrtí T.G.M.

Před sedmdesáti léty se ulicemi na Hradčanech vinuly několikakilometrové zástupy těch kdo se přišli naposledy rozloučit s prvním prezidentem Československé republiky. Loučil se s ním tehdy i český spisovatel Jaroslav Seifert útlou sbírkou smutných básní Osm dní. Byla to snad nejkrásnější a nejuvstíznější slova rozloučení a díky velkému muži kterému dával národ v září 1937 navždy sbohem. Seifertovy památné verše jako by také vyjadřovaly básníkovu prosbu za odpuštění toho, že on sám od roku 1922 do roku 1929 pobýval v komunistické straně - straně, která nelitostně tupila Masaryka a jeho demokratickou republiku. Ve své za komunistické éry uveřejněné autobiografii se Jaroslav Seifert o této své masarykovské sbírce vůbec nezmiňuje, ale jeho někdejší upřímné a dojemné vyznání lásky největšímu Čechoslováku dvacátého století přece přetrvává. Poslechněme si dnes alespoň slova Seifertovy úvodní básně.

Redakce Věstníku.

TO KALNÉ RÁNO Jaroslav Seifert (14.IX.1937)

Za sto let možná děti našich dětí
Svým dětem budou teskně vyprávěti
O šedém ránu čtrnáctého září
Na věky označeném v kalendáři.
To kalné ráno, to si pamatuj, mé dítě.

Až ze všech nás už budou jenom stíny
Či prach, jež čas klást bude na hodiny
Života příštích, v ranním šeru
Chvilé se ozve bez úderu.
To kalné ráno, to si pamatuj, mé dítě.

Ta chvíle před půl čtvrtou ranní,
Ten okamžik a konec umírání,
Když smrt se dotkla vrásek čela
A ranní mlhou odcházela.
To kalné ráno, to si pamatuj, mé dítě.

Evropo, Evropo, až zvony rozhoupají,
Měla bys první být mezi těmi, kdož lkají,
Evropo hrozná nad meči a děly,
Ve světle svíci, jež se rozhořely.
To kalné ráno, to si pamatuj, mé dítě.

Kdo vzpomíná na oběti komunizmu?

12. června president George W. Bush oslovil skupinu asi 400-500 lidí, kteří se shromáždili ve Washingtonu DC na odhalení Pomníku obětem komunizmu.

Nic o tom nebylo oznámeno v australských médiích a velmi málo bylo reportováno v médiích v USA s čestnými výjimkami The Washington Times a méně známého New York Sun. Den odhalení pomníku byl symbolický. Bylo to dvacáté výročí projevu presidenta Ronalda Reagana v Brandeburské bráně v Berlíně, když vyzval sovětského vůdce, Michaila Gorbačeva: „Mister Gorbachev, tear down this wall.“

Ve svém projevu president Bush řekl, že komunismus byl odpovědný za smrt 100 milionů nevinných lidí a že nový memoriál zasvětil jejich utrpení a oběti do svědomí světa. Pouhé počty těch, co byli zavražděni ve jménu komunizmu jsou otřesné, tak obrovské, že přesné spočítání je nemožné. Bush řekl „Podle nejlepších odhadů odborníků, komunismus vzal životy desítkám milionů lidí v Číně a v Sovětském Svazu a miliony navíc v Severní Koreji, Kambodži, v Africe, Afganistánu, Vietnamu, ve východní Evropě a dalších částí světa.

Dále řekl, že jména milionů dalších obětí nebudou nikdy známa veřejnosti. Oběti těchto lidí jsou kletbou historie – a za nimi jsou další miliony těch, kteří byli zavražděni v anonymitě brutální rukou komunizmu. Mezi ně patří nevinní Ukrajinci, kteří umřeli hladem ve Stalinově velkém hladomoru, Rusové zavražděni ve Stalinových čistkách, Litevci, Lotyšši a Estónci nacpaní do dobytčích vagonů a deportovaní do arktických táborů smrti sovětského komunizmu. Dále k nim patří Číňané zavražděni při velkém skoku vpřed a v kulturní revoluci, Kambodžané ubití v Pol Potově vražedných polích, Východní Němci zastřelení při pokusu zdolat Berlínskou zeď, aby se dostali do svobodného světa, Poláci zmasakrování v Katynském lese, Habešané zabití v Rudém teroru, Indiáni Miskito povražděni v Nikaragui v diktatuře Sandinistů a Kubánští balseros, kteří utonuli při útěku z tyranie.

Poučení ze studené valky je stále živé: Svoboda nemůže být brána jako zaručená jistota, ďábel musí být konfrontován, jinak muži ovládaní hrubými a nenávitnými ideologiemi způsobí nevýslovné zločiny a připraví o život miliony.

Pak přítomní diváci viděli odhalení pomníku, třímetrové bronzové repliky slavné „Bohyně demokracie“, postavené na Tiaňanmenském náměstí v Bejdžinu v roce 1989.

Jediný znepokojivý aspekt odhalení pomníku je skutečnost že, ačkoliv památníky obětem komunizmu naleznete v Litvě, Lotyšsku, Estonsku, Polsku, „Československu“ a v Maďarsku, první památník na půdě západních zemí, který stál \$US 950,000

a byl hrazen z privátních fondů, které zahrnovaly příspěvky z Litvy, České republiky, Gruzie a Tajvanu.

Je skoro nepochopitelné, že ani vláda US, ani vláda UK nepřispěly na památník.

Pro příbuzné obětí komunizmu žijící v Austrálii – a je jich mnoho – musíme cítit zklamání, že jejich ztráty nejsou uznány na půdě jejich nové vlasti.

Doufejme a modleme se, aby minulost nebyla zapomenuta!

Dr.Christopher J. Ward in News Weekly 7/7/2007, přeložil J.Z.

CENA JEDINCE *(Přeložil Stanislav Berton)*

V jednom spolku deset členů, co se nestalo?
Někdo zdrb/ sekretářku - devět zůstalo.
Litujeme toho, usnesla se devítka,
další zklamal, o osmí jen mluví povídka.
Osm členů mělo velmi dobré nápady,
jeden pozbyl zápal, v sedmu scvrkly se řady.
Sedm věrných členů dostalo se do sporu,
každý prezidentem chtěl se státi výboru.
Šest jen členů zbylo, plných nadšení,
pak se jeden odstěhoval - konce znamení!?
Vzroste opět naše členstvo? zoufá pětice,
další ztratil naději, a zbyla čtveřice.
Čtyři optimisté, vždycky spolu souhlasí,
jeden vypil přes limit. Byl šoupnut do basy.
Co si počnem? Tři moc toho nesvedem?
Sorry, hoši, manželka mi hrozí rozvodem.
Deset členů promění se zvolna v dvojčata,
jeden přešel do Bridge klubu, tragédie počatá?
Celý spolek spočívá jen v jednom jedinci.
Opravdu se povídání chýlí ke konci?
Jedu dál, vzdor všemu! umínil si předseda,
do spolku pak naverboval svého souseda.
Dobří sousedé se s chutí dali do díla,
od dvou kamarádů přišla první posila.
Členská základna se rozmnožila na čtyři.
K jakému as číslu pošetilci namíří!?
Přisahalo osm členů, plných nadšení,
číslo osm v šestnáctku že rychle promění.
Do akce se vrhli dravě, bez všech okolků,
každý slibil další duši získat do spolku.
K jakému as cíli nové členstvo zamíří?
Za šest dvojverší jich - TISÍC, DVACET, A ČTYŘI!

20.5.1999

(Volný překlad anglických veršů "What is the Value of One Member" od neznámého autora. "Sokolský věstník", San Francisco, USA, duben 1999.)

**VEZMĚTE, PROSÍM, NA VĚDOMÍ NOVOU ADRESU PRO
ZASÍLÁNÍ VŠECH PLATEB: SOKOL SYDNEY LTD,
16 GRATTAN CRESCENT, FRENCHS FOREST NSW 2086.**

Sokol kapverdský

■ *Město Mindelo, kolébka kapverdského Sokola*

Pod tímto názvem jsem nedávno v jednom zeměpisném a cestopisném měsíčníku objevil článek od Michala Josephyho, českého cestovatele. V úvodu autor předesílá, že v případě „Sokola kapverdského“ se nejedná o nově objevený živočišný druh na tomto souostroví, ale živého odkazu dr. M. Tyrše, se kterým se na Kapverdách setkal.

Na místní pláži cestovatele zaujalo místo, vybavené roztodivnými posilovacími konstrukcemi a sportovním náradím, dokonce i hrazdou a kruhy - jakési improvizované „sportovně-tělocvičné centrum“. Pod širým nebem zde na břehu Atlantiku trénovala a cvičila mládež pestré sportovní sestavy od gymnastiky po capoeiru.

V pátrání po původu tohoto svérázného sportoviště se autor nakonec propracoval až k překvapivému zjištění - stopy sokolského hnutí jsou přítomny i na těchto odlehlých ostrovech, kde nejbližší pevninou je severovýchodní Afrika. Pojem SOKOL, portugalsky FALCAO, dnes již mezi pamětníky přetrvává jen v povědomí. Místní lékárník autora článku seznámil s otcem Manuelem Ramosem, pamětníkem, který ho nejen pohostil, ale ochotně vyprávěl o počátcích kapverdského Sokola. Dokonce mu ukázal knihu Mindelo D'Outroira s četnými historickými fotografiemi z období založení zdejší sokolské organizace. S hrdostí ukázal fotografii tehdejšího náčelníka Julia Benta de Oliveira. Ten se z anglických novin dozvěděl o činnosti pražského sdružení Sokol, které klade důraz na solidaritu, sebezdokonalování a disciplínu prostřednictvím cvičení těla i ducha - a při zakládajícím ceremoniálu, 25. listopadu 1932, přesvědčil kapverdskou veřejnost o vhodnosti pražského vzoru jako prostředku k pozdvižení tehdy morálně upadajícího národa pod portugalskou koloniální nadvládou. Sokol se rozšířil po mnoha ostrovech v této oblasti Atlantického oceánu. Obsáhlejší údaje lze čerpat z Národního historického archivu v Kapverdské metropoli Praia nebo z prací doc. Jana Klímy, odborníka na země bývalého portugalského imperia, včetně ostrovů Zeleného mysu.

Pro nás je přítomnost Sokola na Kapverdách milým stvrzením faktu, že Tyršovy myšlenky jsou univerzálně platné a doslova neznají hranic.

Vladimír Kovanda Sokol 5/2007

Milé překvapení

Při valné hromadě Sokola Žatčany v závěru své zprávy o činnosti jednotlivých úseků jednoty seznámil starosta účastníky S překvapivým a zajímavým zjištěním, které učinil při svém týdenním pobytu na Kapverdských ostrovech. Netýkalo se teplého počasí a průzračné vody Atlantického oceánu, ale důkazů informačního listu, že na ostrovech rozvíjel svou činnost Sokol. Ostrovy jsou dnes svobodným, samostatným

státem. Bývaly až do roku 1974 portugalskou kolonií. Obyvatelé zde i ve většině afrických zemích byli koloniálními mocnostmi utlačováni a vykořisťováni. Velmi smutná historie ostrovů byla napsána v období, kdy byly největším překladištěm otroků před jejich deportací do Ameriky i v třicátých letech minulého století, kdy zde diktátor Salazar nechal zbudovat koncentrační tábor. Koncem dvacátých let minulého století se mladý absolvent gymnasia Julio Bento de Oliveira seznámil s podílem Sokola na získání svobody a vzniku Československa a v roce 1932 se svými přáteli tělovýchovnou a brannou organizací Sokol založil. Řídili se heslem „Síla a kázeň“ a cílem bylo vybojovat svému ostrovnímu národu nezávislost. Ve spolkové budově měli obraz dr. M. Tyrše a československou vlajku. Pilně cvičili, pořádali veřejná tělocvičná a branná vystoupení až do podzimu 1939, počátku II. světové války. Sokolové odmítli vstoupit do portugalské fašistické organizace a museli svou činnost ukončit.

V poválečném období - v letech 1947-1960 zastával zakladatel Sokola funkci starosty města Mindelo. Kapverdští historikové ve spojení s událostmi v průběhu II. světové války a v letech po ní oceňují, že také Sokol i svou krátkou existencí přispěl k národnímu uvědomění a dosažení nezávislosti ostrovů. Myšlenky dr. M. Tyrše dokázaly proniknout ve větší či menší míře do všech světadílů. Tělovýchovná činnost ve své historii nemá ve světě srovnatelnou obdobu takové úspěšnosti.

Milan Ryba Sokol 5/2007

Ilustrační fotografii redakci Sokola poskytl cestovatel a antropolog Michal Josephy.

21. srpen 1968 *Jan Čulík Britské listy 21/8/2002 (Výňatek)*

21. srpen 1968 je jedním z nejtraumatičtějších mezníků moderní české historie. Určil na dlouhá léta v podstatě všechno. Je symbolem euforie, neobratnosti i propadu. Jak je možné, že národ - jistě zrazený neumětelskými komunistickými "politiky" se dokázal pro svobodu během několika měsíců roku 1968 tak nadchnout a ani ne o rok později už o ni nebyl ochoten bojovat?

Navzdory kráse adolescentního zážitku opojné svobody z roku 1968 bylo Pražské jaro vlastně selháním. Položme si tuto otázku: Byla by nynější situace České republiky lepší nebo horší, kdyby nebylo Pražského jara, a tedy ani invaze ze srpna roku 1968 - kdyby jen docházelo k pomalému, kádárovskému uvolňování jako v Maďarsku či v Polsku? Lidé by byli nesvobodní, neměli by opojný zážitek z pár měsíců svobody v roce 1968, ale ani by bývali nemuseli za to nést dvacetiletý trest, v jehož důsledku trpí česká postkomunistická společnost traumaty, z nichž se stále ještě nedostala.

Určitě nesou za debakl 21. srpna 1968 podstatnou vinu "mladí komunisté" z padesátých let. Ti se přidali po roce 1948 - někteří z idealismu, jiní z kariérismu" na "stranu socialismu". Zanedlouho jim došlo, že svou zemi zavlekli do područí imperialistické velmoci. Někteří z nich z toho měli trauma, a tak se - neobratně pokusili v šedesátých letech svou vinu odčinit. Důsledek byl, že způsobili sovětskou invazi a uvrhli svou zemi do područí ještě intenzivnějšího.

Byt v centru Prahy k pronájmu.

Tento byt je vhodný pro 1 až 4 osoby, je prostorný (skoro 100 m²), kompletně zrenovovaný a moderně zařízený v absolutním centru Prahy (2 minuty pěšky od Václavského náměstí).

Nájemné je 60 AUD pro jednu osobu, 80 AUD pro 2 osoby, 100 AUD pro 3 osoby a 110 AUD pro 4 osoby na noc (minimum 4 noci).

Čisté povlečení a ručníky jsou samozřejmě dodány v ceně.

Sleva je možná za ubytování na 10 dní a více.

Prosím volejte 08 9761 1047 nebo 02 9816 2026 pro bližší informace a booking.

**CONSULATE – GENERAL OF THE CZECH REPUBLIC
SYDNEY**

169 Military Road, Dover Heights NSW 2030, fax: 02 9371 9635, telephone: 02 9371 0860
e-mail:sydney@embassy.mzv.cz, website:www.mzv.cz/sydney

V Sydney dne 12. června 2007

Vážení krajané, vážení přátelé České republiky,

18. června je to přesně rok, co jsem dorazil do Austrálie. Nechtěl jsem opakovat otrěpanou frázi o tom, jak čas letí, ale při pohledu na uplynulý rok mě nenapadá nic trefnějšího.

Rok není dostatečná doba na reflexi toho, co se podařilo a co nikoli, mnoho plánů je ještě před námi, a to především ty, jejichž příprava je náročnější. Mnohé výsledky dlouhodobého úsilí českého konzulátu v Sydney jsou ovšem markantní a dovolím si předpovídat, že v nejbližším období budou ještě podtrženy. Především bych chtěl uvést vstup českých automobilů Škoda na australský trh. Nemalem měrou k rozhodnutí koncernu Volkswagen o dovozu automobilů přispěl vedoucího obchodně-ekonomického úseku GK Sydney Ing. Petr Darmovzal, který neúnavně 5 let přesvědčoval jak zástupce škodovky, tak představitele mateřské německé skupiny. V letošním roce jeho mise zde končí, věřím však, že „okřídlený šíp“ se stane jedním ze symbolů naší země v Austrálii a připomínkou jeho práce.

Daří se také získávat prostředky českého státního rozpočtu na krajskou a klubovou činnost. V roce 2007 bylo rozděleno mezi jednotlivé sdružení a spolky v Austrálii a na Novém Zélandu téměř půl miliónu korun! Plány na rok příští jsou ještě ambicióznější, doufejme, že ekonomická situace naší země umožní i nadále tuto štedrost.

Podařilo se také přebudovat a zpřehlednit webové stránky generálního konzulátu a nově zavést službu zasilání novinů z České republiky a aktualit konzulátu přímo do Vašich e-mailových schránek. Máte-li přístup k internetu, stačí v kolonce „aktuální informace“ vyplnit krátký formulář a budete vždy informováni o chystaných akcích, novinkách a zprávách konzulární povahy. Věřím, že i nové otevírací hodiny našeho úřadu pro veřejnost s rozšířením na odpolední hodiny a zavedení sobotních mimořádných otevíracích hodin přinesly zlepšení našich služeb a přispěly k jejich větší dostupnosti.

Před rokem jsem často zmiňoval problematiku zavedení tzv.biometrických pasů. Mnohé se vyřešilo: přestáli jsme počáteční zmatky, výpadky počítačového systému a naučili se řešit konflikty v evidenci obyvatel, dokonce se zkrátily čekací doby na pas. K ideálnímu stavu je ovšem ještě hodně daleko. Věřte, že mě tato otázka velmi tíží a při své cestě do ČR budu odpovědným lidem vysvětlovat těžkosti, které nový systém přinesl a hledat možnosti vylepšení. Jako argumenty přitom použiji právě Vaše připomínky a zkušenosti kolegů ze zastupitelství států EU v Sydney.

Rok nebyla bohužel dostatečná doba, abych navštívil úplně všechny krajské společnosti a kluby a poznal širší zázemí Čechů v Austrálii a na Novém Zélandu. Jsem dlužný především Západní Austrálii, věřím ale, že se do konce roku podaří napláňovat a uskutečnit i tuto cestu. Loňské předsevzetí, že se podaří stabilizovat síť českých honorárních konzulátů se ve spolupráci s velvyslanectvím v Canbeře naplňuje. V současné době čekáme na postoj českého ministerstva zahraničních věcí k našim nominacím, a pokud půjde vše podle našich představ, přistoupíme k proceduře otevírání konzulátů na Novém Zélandu i v Austrálii.

Vážení krajané,

v následujícím měsíci se chystám na dovolenou do vlasti, už teď však započaly přípravy na zásadní akce chystané v říjnu. Půjde především o aktivity obchodně-ekonomické, které mají zviditelnit naši zemi mezi australskými investory a podnikateli, ale také o přípravu oslav státního svátku. Dovolte mi, abych Vám touto cestou oznámil,

že Generální konzulát bude pořádat oslavy Dne vzniku samostatného československého státu v Národním domě Sokola Sydney. V roce dalším bych chtěl, aby se uskutečnil reciprocně v prostorách Česko Slovenského country klubu. Chci tímto docílit bližší spolupráce s krajauskými organizacemi a přinést oficiální oslavu do míst, kde tradičně bývá, do míst, která jste zvyklí navštěvovat a která jsou spojena s českou přítomností. Věřim, se potkáme v hojném počtu a připomeneme si tak důležitý den české historie.

Závěrem bych chtěl, tak jako vždy, popřát především dobré zdraví!

Těším se na další setkání

Váš

Vít Kolář
generální konzul

SOKOL STARS – KIDS 0 TO 10 YEARS OLD

*Twinkle twinkle Sokol Stars
Hanging off the monkey bars
Trampolines and climbing walls
Somersaults and bouncing balls
Twinkle twinkle Sokol stars
Hanging off the monkey bars*

**SATURDAYS FROM 3.30 TO 4.30 AUG 11; SEP 8 & 22;
OCT 6 & 20 - CALL JANE 0438 014 125**

FOR YOUR HEALTH AND HOLIDAY LUHAČOVICE SPA

**One of the nicest spas in Czech republic for relaxation and
for your soul and body wellness.**

*Spa treatment is based on the local mineral springs healing power
combined with latest treatment and rehabilitation method. Luhačovice
offers not only treatment and stay in a beautiful natural setting, but
also possibilities for sports, entertainment and social life.*

Your stay: weekend, few days, one week or more.

**Real value - cost of one week: 7 accommodation with breakfast,
physician consultation, 5 treatment procedures starts from \$A240.**

**Your friend NCN TRAVEL based in Prague will satisfy all your demands:
Air flights, transfer to Luhačovice, accommodation and trips in Czech
republic, tour guide and all your needs.**

**For bookings and more information contact: VIC NOVAK
[02] 91306781 mobile 0411984469**

LETEM SVĚTEM

Při prolétávání českým krajanským světem si člověk uvědomí věci, které by ho možná jinak ani nenapadly. Všechny ty zahraniční publikace mají například mnoho společného. Ty sokolské se samozřejmě zabývají především věcmi sokolskými. Ze všech publikací – ať sokolských či nesokolských – také ale vane jistá nostalgie a stesk a neutuchající zájem o domov, i když jaksi vymizel onen smutek, který byl tak typický pro exilové časopisy před rokem 1989. A naprosto všechny české zahraniční noviny obsahují české kuchařské recepty. Jsme holt fajšmekři, dalo by se povědět čistou češtinou neovlivněnou jinými jazyky. Propaguje se sice mezi Čechy v zahraničí kuchyně čínská, japonská, francouzská, thajská – ale jedno si nezakryvejme: ani my v rozžhavené Austrálii nepohrdneme knedlíkem, třeba jen meruňkovým, i v tom sálajícím letním vedru. A omáčky, ty jsou zcela naše.... Zpět ale k písemnostem.

Časopis České Obce Sokolské SOKOL člověk bere do ruky s obdivem i s jistou měrou závistí. Přímou se leskne a svítí širokou paletou barev a náš sydneyjský sokolský Věstník je proti takové lesknoucí se a vyšprněné parádě svojí vnější úpravou jen chudinkou popelinkou. SOKOL ovšem také hýří statisíci, zatímco náš Věstníček se pokochává jen těmi dvojmístnými dolárky. Ale pochlubme se – i sami sobě – tím, že sydneyjský Věstník vycházel v dobách kdy o SOKOLU ani o sokolu nebylo doma možno ani hlesnout. Dnes je ovšem každý výtisk pražského SOKOLA jakýmsi výstavním kouskem plným zajímavostí. Tak třeba jeho červnové vydání obsahuje spoustu putavých článků a informací a jako všechny letošní čísla honosí se opět přílohami „Junior Sokol“ a „Metodické Listy“. Barevné ilustrace překypují různorodostí a jsou pastvou pro oko. Ještě zpět k číslu únorovému – kde se objevil článek „Výzva k diskuzi“ a v něm slova: „Hrozivý pokles citu a mravů tkví v scestném přístupu mnoha lidí k životu, v přemrštěné snaze po okázalosti a výstřednosti, po vyžití.“ Jakoby přímo do černého. Ještě si též osvěžme z březnového čísla vzpomínku na generála Nedvěda žijícího dnes v našem queenslanském Buderimu a připomeňme si, že on byl vlastně za války „pilotem sokolským“, jak SOKOL uvádí. Dubnový SOKOL obsahuje pozvánku župy Sladkovského do města Loun, o němž přináší pěkně ilustrovaný článek – Louňané, neopomeňte přečíst si to na stránkách 18 a 19. Nu prostě – otevřete si ten SOKOL s přílohami a žasnete. Je to ale potěšení osvědčovat si, že Sokol doma neupadá, i když posametová čeští lordi na něho hledí s despektem a vlastně ho až i ignorují.

Březnový a ovšem opět pouze jen anglicky tištěný AMERICAN SOKOL má na své prvé stránce fotografii elegantních mladých sester i bratří k stočtyřicátému výročí trvání americké jednoty Tábora z Berwynu ve státě Illinois. Tato jednotka byla u oné příležitosti obdařena proklamací státu Illinois, kterou předala, jak se dovidáme, „sister Judy Baar Topinka“. AMERICAN SOKOL také dále pokračuje v rozpravě o svém Strategickém plánu pro oživení sokolské činnosti. V dubnovém/květnovém čísle se dočítáme, že v Chicagu se konala společná akce měst Prahy a Chicaga s rozsáhlým kulturním i jiným programem a dovidáme se, že ona dvě města jsou městy sesterskými. Tato akce nazvaná „Pražské dny“ byla v červnu uspořádána pod záštitou primátorů měst Prahy a Chicaga a českého velvyslance v USA. S potěchou zjišťujeme, že primátor Prahy Pavel Bém, tolik nápomocný sokolům během loňského sletu, důstojně figuroval i v této sokolské akci.

KANADSKÝ SOKOL, na rozdíl od svého amerického bratra tištěný jen česky, se ve svém červnovém čísle také zmiňuje o úmrtí bývalého člena naší župy Františka Brožského. Ten kdysi také pobýval v Brazílii a právě i v Kanadě a v kanadském Vancouveru se nakonec i rozloučil s putováním po tomto slzavém údolí... Toto číslo KANADSKÉHO SOKOLA se také zabývá budoucností Sokola v dokončení článku Miloše Kupky „Sokolské peripetie – Kam směřujeme?“. Otiskuje také provokativní a kritický příspěvek svého dopisovatele Josefa Vrány pod hlavičkou „Jakou cestou?“ a není pochyb, že tento příspěvek se stane předmětem komentářů v dalších číslech. „Stáří sokolové nařikají, že dnešní Sokol už není Sokolem jejich mládí... Musí konečně už vzít na vědomí, že ty jejich bývalé „zlaté časy“ se už nikdy nevrátí, že Sokol patří minulosti tak jako rakouská monarchie, fašismus, komunismus, i jako Československo. Hesla, která lákala lidi v minulosti do Sokola dnes nikoho neoslovují...“. Není pravděpodobné, že by sokolové ponechali tato a další slova Josefa Vrány bez povšimnutí.

Vzorně redigovaná Canberská BESEDA přináší ve svém květnovém dvojčísle poučný a její vlastní rukou psaný článek bývalé členky Australské Opery Milušky Šimkové o jejich dojmech z představení Rusalky v sydneyjské opeře. Mimo jiné tam uvádí - a to skutečně stojí za ocitování - toto: „...Opona se zvedla - jaké zklamání! Ve vzduchu sedí vodník v bílém oblečení na houpačce a občas kropí konvičkou jeviště. Pod ním studená scéna, na které jsou rozhozeny velké bloky ledu, uprostřed jeviště je malý kulatý otvor naplněný vodou. Nebudu popisovat další produkci celé opery. Studené prázdné jeviště bez jediného stromu, bez přírody, bez ničeho. Čarodějnice neexistuje. Nahrazuje ji žena v bílém doktorském plášti. Ne, nemám slov abych popsala všechny nesmyslné charaktery. Jedině mohu zaplakat nad Rusalkou provedenou v Austrálii: To není Dvořákova Rusalka na jevišti. Nemohu opomenout, že je zpívána velmi pro-cíteně, velmi dobře a v češtině. To nebylo jednoduché studovat role v našem jazyku. Orchester hraje Dvořákovu hudbu jedinečně, pod taktovkou anglického dirigenta Hic-koxe... Jestliže se těšíte na představení Rusalky, navynechejte příležitost. Sedněte si hezky v hledišti, zavřete oči a poslouchajte Dvořákovu hudbu, arie a sbory. Vzpomí-nejte, a prožijete v duši naši ČESKOU RUSALKU.“ Co dodat ke slovům Miluščiným? Protože jsem slyšel podobnou kritiku i z několika jiných úst, není vlastně co dodat. Nevím, zdali je Miluška Šimková naší čtenářkou, ale doufám, že se nebude zlobit z našeho „uzmutí“ jejich slov a že nám to promine i BESEDA.

A věřili byste, že v Sydney dnes obíhají tři české publikace? To ovšem nepočítám to populární slovensko-české periodikum vydávané pro studenty. Je tu náš Věstník ja-ko dlouholetý senior. Potom jsou tu Noviny páně Bejšákovy. Teď se přidružily KA-TOLICKÉ LISTY, vzorně vytištěné a šestnáctistránkové! Jsou pokračovatelkami dosa-vadního měsíčníku stejného názvu, vzaly však na sebe zbrusu nový háv a jsou samo-zřejmě vrcholným novinářským dílem důstojného pána a pastýře katolíků otce Jaro-slava Šimka. Už na první stránce je svědectví o tom, s jakou pílí je tato publikace re-digována. Je tam totiž podrobně natištěný obsah a mohu prozradit i z omezené vlast-ní zkušenosti, že dát dohromady už i jen tak podrobný seznam vyžaduje velikou péči. Důstojný pán se tedy skutečně vyznamenal dalším praktickým přínosem jak pro vše-chny své katolické farníky tak i pro nás ostatní, kteří požíváme té cti na jeho díle se jako čtenáři podílet. Dlužno poznamenat, že KATOLICKÉ LISTY jsou dvojjazyčné - obsahují totiž články české i slovenské a to je dalším důkazem naší vítané povinnosti důstojnému pánovi pográtulovat. Není vyloučeno, že jako člověk energický a plodný je schopen být autorem i tvůrcem celého tohoto díla - snad kromě té slovenštiny - ale pokud tomu tak není, patří chvála i všem jeho spolupracovníkům. Jsou tu i další dů-vody ku blahopřání - ať jsem se snažil jakkoli intenzivně, nenašel jsem žádnou hru-bou chybu, ba ani chybičku, a rád prozradím všem kdo to chtějí slyšet, že i to je vý-kon borecký. Nuže tedy, důstojný pane, mnoho zdaru a budiž Vaší záslužné práci štědře požehnáno. Objednávejte si a pilně čtěte KATOLICKÉ LISTY.

Západoaustralský KLOKAN nás tradičně láká návody k přípravě českých pochoutek, například „divoké ryže se zeleninou“, a to dokonce i slovensky - doporučuje se jak připravit jablíčka „pre krásnu plet“ - ale také se tam dočteme o životě v dubnu ze-snulého filmového herce Svatopluka Beneše. Klokán cituje i vzpomínku Jiřiny Bohdalové, že Svatopluk Beneš „byl jedním z posledních šlechticů této republiky“. Měsíčník Československého klubu v Queenslandu KRAJANSKÝ LIST má v květnovém vydání na titulní stránce překrásný záběr slunečnic a k svátku matek má i několik přílehlavých citátů, jako: Bůh nemohl být všude a proto stvořil matku. Ztratíš otce, ztratíš chleba, ztratíš matku, ztratíš všecko.

O VÍDEŇSKÝCH SVOBODNÝCH LISTECH raději ani se nezmiňovat - ty vycházejí kdovikolikrát do měsíce a kromě pozvánek na ty nejrůznější čaje, večírky a dýchánky a receptů na české dobroty obsahují tolik svodů, že by se vůbec neměly číst, aby ne-byl našinec drážděn a provokován. Mezi těmi naše chuťové žlázy nevzbuzujícími zprávami je ale semtam i vážnější úvaha. Například zpráva o jednání v Bruselu no-vého českého ministra zahraničí Karla Schwarzenberka s rakouskou kolegyní Ursu-lou Plassnikovou o nepřipustném naléhání rakouských demonstrantů na zavření te-melínské atomové elektrárny. Nebo o historickém osídlení vřesoviště Lueneburger Heide v severozápadním Německu Slovany v šerém dávnověku. A třeba si také můžete prohlédnout velice vtipný článek nazvaný „Pepiczki, Polakenkopfové a ti další“ o tom, jak se sousedé ve Střední Evropě častují posměšnými, byť stereotypními, pře-zdívkami a jak třeba ve Vídni „boemisch einkaufen“ znamená ukrást. Na jarní veselici Sokola Vídeň XII/XV si raději nechme zajít chuť. Dočítáme si i o zasedání výboru

spolku českých krejčovských mistrů a tu se neubráníme vzpomínce na mistra krejčovského pana Jouju, vídeňského Čecha kdysi zde v Sydney usazeného, jehož dcera navštěvuje často naši sydneyskou sokolovnu...

Nikdo mě nesmí osočit prohlášením, že si to nejlepší nechávám nakonec, protože to na ten konec vyšlo jen úplně náhodou, ČESKÝ DIALOG Evy Strížovské. Paní šéfredaktorka se v úvodníku květno-červnového čísla také zmiňuje o tom, že snad má být v Praze konečně postaven pomník Němci k smrti dohnanému Karlu Hašlerovi, a to dokonce u Starých zámeckých schodů. Bylo by načase, aby k tomu došlo. Najdeme v témže čísle i pietní vzpomínku na zesnulého Petra Radu a zde si připomeňme, že právě Petr Rada během svého několikaletého pobytu s rodinou v Sydney také vydával české noviny, Hlasy, pokračovatele melbournského Hlasu domova. Tedy ještě předtím než přišly na scénu Australské Listy Jany Háberové. V nejnovějším ČESKÉM DIALOGU se také dočítáme o právě v republice vycházející knize o dříve utajované korespondenci mezi v americkém exilu žijícím Jiřím Voskovcem a v Praze tvrdnoucím Janem Werichem. Dočítáme se i v pokračování z minulého čísla o osudech Václava Hollara, českého rytce ze sedmnáctého století tehdy z Prahy do Anglie se vystěhovavšího, a znovu zjišťujeme, že jeho osudem byla v pozdějším věku i trpká chudoba. Je pochován v londýnském Westminsteru. ČESKÝ DIALOG přináší také „Vzpomínku na starší českou Vídeň“ vídeňské Češky dr. Marie Dolanské, nyní usazené v Kalifornii - a to je Vídeň hlavně z dob první republiky. „Sokol byl ihned rozpuštěn a, pokud se pamatují, stejně to dopadlo s většinou českých spolků“ píše autorka o době po německém Anschlussu Rakouska v roce 1938. Mezi dopisy čtenářů pojednává jistá Čechoameričanka o podivném postoji Martiny Navrátilové k zemi, která jí kdysi poskytla asyl, USA - a dopisovatelka se i jinak zabývá svým pozorováním o bývalých lidech bolševického režimu nyní již pevně uchycených na vedoucích místech nové republiky. Nu prostě, milí čtenáři, nemůžete si dovolit neodebírat ČESKÝ DIALOG.

Světlem na popud spoluredaktorů Věstníku prolétal Bořek Šindler

KDO NAKONEC ROZBIL BOLŠEVICKOU PEVNOST?

Štěpán Skřivánek

Pravda, nikdo se mě na to neptá. Ale kdyby se mě někdo zeptal, které osoby nebo osobnosti pokládám za konečné přemožitele sovětského imperia, s odpovědí bych dlouho neotálel. Reagan, Thatcherová, Walensa a papež Jan Pavel II. Američan, Angličanka a dva Poláci. Ptáte se proč tak soudím?

Po dlouhá desetiletí se jednalo s Kremlem v rukavičkách. Kreml ohrožoval a beztrestně napadal ten i onen stát, Kreml diktoval agendu světové politiky, Kreml prostě bouchal do stolu a svět včetně mocné Ameriky poskakoval kam jej Moskva tlačila - snad s dvěma výjimkami. Kreml dovolil Američanům ubránit Jižní Koreu když byla v roce 1950 přepadena komunisty ze severu. A dovolil Kennedymu postavit se Chruščevovi když sovětské lodi užuž vyloďovaly na Kubu vezené dálkové rakety, a když Kennedy nakonec pohrozil okamžitou válkou. Jinak dovedl tak zvaný svobodný svět ustupovat a pánům v Moskvě se pokorně omlouvat a dvořit a dokonce ostudně prohrát Vietnamskou válku na ulicích amerických a britských měst. „Míráci“ měli vždycky nakonec poslední slovo, jejich tlupy pochodovaly podle taktu komunisty udávaného a Kreml toho dovedl mistrně využívat. Dubčekovo jaro sice ten svobodný svět pozdravoval a dokonce mu i trošinečku potleskával, ale proti vyložené sovětské agresi v Československu nakonec nezasáhl. Kapitulantí měli hlavní slovo, jakoby s požehnáním Nevilla Chamberlaina.

Karta se obrátila až když zasáhly do světové politiky čtyři neohrožené duše. Především to byl asi prezident Reagan. Nijaký vzdělaný, převzdělaný mudrc, nijaký učenec. Prostě ale chlap rázný, přímočarý a nebojácný. Svět se smál - a svět se smát dovede - že si Američané zvolili za presidenta filmového herce. Byl to ale člověk charakterní a když se Kreml ošival proti jeho soustavnému budování protiraketových střel, dovedl odolat volání „míráků“ po kapitulaci a zbrojit prostě nepřestal. To Moskva nečekala. Zároveň se bolševikům v Polsku dovedl postavit smělý odborář Walensa a dovedl strhnout na svou stranu nakonec celé Polsko. Opět to byl chlapík prostý, neučený, ale neochvějně tvrdý protikremlinista. Podpořen byl ovšem také dalším prominen-

tním Polákem, kterého naštěstí v té době dovedli moudří kardinálové zvolit za papeže – a to bylo něco naprosto neslýchaného, aby se duchovním vůdcem katolíků ve světě stal člověk jako Wojtyła – přesvědčený protinacista a protikomunista s osobní znalostí a zkušeností s oběma padoušskými režimy. I to byl člověk v podstatě prostý, neokázalý, ale srdnatý. K onomu odvážnému triu se dovedla také připojit britská ministerská předsedkyně, odhodlaná a rozhodná bojovnice za věci v které věřila jako věci základní a spravedlivé. Ani ona nebyla vzděláním odchovankyně slavných universit, ale dovedla stát za svou věcí – a hlavně za Reaganem v jeho udatném klání s Moskvou. Tomuto svéráznému čtyřlístku se nakonec podařilo zlomit bolševickou moc a zatlačit sovětské imperium za hranice východního Polska. Nepodařilo se ovšem bohužel prosadit spravedlivé potrestání bolševických zločinů a jejich pachatelů. Kdoví, není vyloučeno, že si Kreml vynutil jako podmínku svého ústupu milost celé své po Evropě rozvětvené bandě.

Bohužel, budiž popravdě konstatováno, že ač dva z oněch statečných byli Poláci, my Češi jsme se na jejich statečnosti nepodíleli. V rozhodných okamžicích jsme zklamali – a tak jako za mnichovské krise v roce 1938, tak v roce 1948 a v roce 1968 jsme nakonec hodili pušku do žita a kapitulovali. I tu poslední kapitolu svržení bolševické moci jsme dovedli zcela po česku zpackat a dopřát pak komunistům udávat notu. Kdyby tedy ten náš bodrý tatík Žižka vstal, ten by se asi zachechtal jací jsme rebelanti. Na hlavách máme rampouchy, v rukou plácačky na mouchy – ach my jsme rebelanti, ach my jsme rebelanti. Tak jak to prohlašuje ta známá leč bohužel pravdivá píseň.

Z KLENOTŮ BOLŠEVICKÉ POEZIE - MARIE PUJMANOVÁ 1951

Ve snaze oprášit a znovu si oživit slova české básničky/bolševičky Marie Pujmanové přetiskuje Věstník její historickou perlu. Ve svém tvoření básnických hanebností nebyla v oné době sama. Ba byla obklopena četnými přáteli z řad českých básníků. Ještě v roce 1951 - tedy už po vražedném oběšení Milady Horákové - pěla celá řada českých patolízalů mezi českými spisovateli oslavné písně na jeden z nejděsivějších režimů který vůbec kdy Čechům vládnul. Bohužel. Jak jinak dnes zavzpomínat na tu dobu tmy mezi těmi kdo měli být výkvětem národa a jeho mluvčími než – bez ohledu na příkazy o nakreslení a zachovávání „tlustých čar“ za minuklostí – než osvěžením si paměti. Spolubásníci Marie Pujmanové tehdy mlčeli - mlčeli k hanebnostem diktatury proletariátu pokud nepěli přímo s ní oslavy na pochodyující závodní milice a na kruté pronásledování obětí poúnorového režimu. Pravda, mnozí z nich pak o dvacet let později procitli (oni tenkrát v únoru nic, oni jen a jen muzikanti), a dokonce se stali miláčky pražského jara kdy z bývalých kozlů se šmahem jako zázrakem stávali vzorní zahradníci. Ale na obranu Milady Horákové veřejně z nich tehdy nevystoupil nikdo, užívali pohody dobršského zámku, nechávali si připínat na hrudě od bolševiků, pokud jimi sami nebyli, obžvunosné metály a záslužné rády a hráli se na výsluní Gottwaldova teroru. Snad s jedinou výjimkou básníka exulanta Ivana Blatného - ten zemřel nakonec v britském ústavu pro choromyslné. Milí čtenáři, pilně čtěte a vraťte se do minulosti. Alespoň na chvílunku. Na české Marie Pujmanové a její spoluvykřičníky nezapomínejme.

Hanebný emigrant Bořek Šindler

HANEBNÍ EMIGRANTI Marie Pujmanová, Tvorba, 1951

Být špion, zběh, a vrah a zrazovat svůj stát,
s vervolfy hranic v jednom chumlu stát,
v Babicích republice do zad vrážet nůž,
ježž podal agent: Na holomku, služ -
hanební emigranti.

Studení jak psí čenich vlast vroucnou neviděli,
jen střep a krám a strouhy, které bláto dělí,
na tváři hrdinské jen počítali pihy
a na půl žerdi stahovali prapor plihý -
hanební emigranti.

Ale jen zadul vítr únorový
od strážných hor až po dukelské rovy,
kde krasnoaramejci a naši slavný dřímou sen,
aby lid k vládě věcí svých byl probuzen -
páni, co na lid políčili
obchodníčkové čili,
v teple se schovali, za stóru skryli líc,
zmatené školáky poslali do ulic
a foukli, svíčkové baby.
Hanební emigranti.

"Svobodná Evropo", tvůj vykřičený hlas
v procesí syčáků a byvších primadon,
zas "chránit kulturu", zas "bolševictví hráz",
ty "Nová Evropo", známe tvůj starý hlas,
ba věru pravý uhodilas tón
a šťastné poutní místo vybralas,
kdekdo má v Čechách chuť vydat se opět znova
na svatováclavskou pouť do Mnichova -
hanební emigranti.

Jak emigrantský páv po peru pero ztrácí,
přeletěl by tak rád v rakouskou federaci,
uprchlý generál dal by zas Sudety
křížákům s lebkami pro říšské lafety,
kdys atlantický val, dnes atlantický pakt,
byť špion, zběh a vrah a prodávat svůj stát -
hanební emigranti.

Nevědí, či jsou, kdo dá přístřeší
posluhující emigrantské veteši,
chvíli je dobrá, pak ji zahodí
v rozmaru politické náhody.
Nevědí, či jsou, toho, kdo dá víc,
vrah z Koreje, vrah od Lidic,
ani co za to budou chtít,
únos anebo zavraždit -
hanební emigranti.

Válka je jejich naděje.
Ať si jí nikdo nepřeje.
Zpozdili lidé minuli,
jak mouchy by jste zhynuli.
Bez lásky těžko bojovat,
jen ten, kdo má zemi k smrti rád,
se v život zase obrátí, ne v polomy a vývrati.
Jsme mír, my národ semknutý,
ne jak klepáte, od knuty,
však protože svou rodnou zem
vpijíme živým kořenem.
Dým továren, to je náš dech,
naše krev tepá v pražských zdech,
my z šumavského temene
hraničním hvozdem kveteme.
Protože v zemi Fučíka
jen sběr a chamrad' utíká,
však stát a dělník jedno jsou
jak láska k míru s Nebojsou.
A to je naše čest.

**MÁTE JIŽ ZAPLACENÝ 2007 VĚSTNÍK \$25?
MÁTE JIŽ ZAPLACENÉ ČLENSKÉ PŘÍSPĚVKY \$25?**

PROGRAMY "ČESKÉHO ORFEA"

Neděle 5. srpna ve 14 hodin:

- A. Sir Yehudi Menuhin diriguje Mozarta v Moskvě. Koncert pro housle č.2 D dur. Solo Vladimír Spivakov. Koncert pro klavír D mol KV626, klavír Justus Franz. Z roku 1989.
- B. Sir John Elliott Gardiner s English Baroque soloists a Monteverdi sborem cestuje světem s koncerty barokní hudby. Jednou ze solistek je Magdalena Kožená. Z roku 2001.

Neděle 2. září ve 14 hodin:

- A. Encore - Joan Sutherland. Záběry ze známých oper 1982 až 1988.
- B. The Art of Violin Part 1. Slavní houslisté 20. století.

Neděle 7. října ve 14 hodin:

Pro změnu znamenitá produkce opery Wolfganga Amadea Mozarta "Figarova Svatba" v provedení New York Metropolitan Opera z roku 1999. V hlavních rolích Cecilia Bartolli a Bryn Terfel. Je to dlouhá tříhodinová opera s přestávkou, ale pravý skvost!

Neděle 4. listopadu ve 14 hodin:

- A. Balet Čajkovského "Louskáček" v kouzelné režii Michala Baryšnikova v provedení Amerického Baletu roku 1977. V hlavních rolích Michal Baryšnikov a Gelsey Kirkland. Laskavě zapůjčeno sestrou Juditou Dlaskovou.
- B. "The Czech Winter Journey" z roku 2005. SBS orchestr mládeže nás vezme na cestu po zimních zemích českých s nádhernými záběry zimních Čech spojenými s krásnou hudbou

Doufáme, že tyto výborné pořady přilákají hojný počet návštěvníků (i z těch mladších generací), kteří nebudou zklamáni. Těšíme se na Vaši účast. S tímto pořadem se s Vámi všemi rozloučíme pro tento rok.

CVIČENÍ PRO DĚTI v sokolském Národním domě

15.30 -16.30 hod. vždy v sobotu: 11. srpna;

8. a 22. září; 6. a 20. října

Volejte Jane 0438 014 125

KINO PONREPO – SOKOLSKÝ NÁRODNÍ DŮM SYDNEY

Představení se obvykle konají každou třetí neděli v měsíci v prvním patře 16 Grattan Crescent, Frenchs Forest v 15.00 hodin v letní a v 14.00 hodin v zimní sezóně.

Neděle 19/8/2007 v 14.00 hodin:

JAK VYTRHNOUT VELRYBĚ STOLIČKU

Nadmíru čilý a podnikavý školák Vašek žije sám s maminkou, ale ta se po večerech víc než jemu věnuje baletu. "Všichni kluci mají tátu, jenom já nemám ani psa!" stěžuje si Vašek, a tak se mamince snaží nějakého nového manžela (a sobě tatínka) "dohodit"... Na rekreaci při tom narazí na sympatického Luboše... Mimořádně úspěšná rodinná komedie Marie Poledňákové stojí i poněkolkáté za zhlédnutí nejen díky zajímavé zápletce a vtipným dialogům, ale především pro skvělé herecké výkony Jany Preissově, Františka Němce a především neodolatelného Tomáše Holého. Režie: Marie Poledňáková. Hrají: Jana Preissová, Tomáš Holý, František Němec, Vlastimil Harapes, Jana Dítětová, Blanka Waleská, Gabriela Vránová, Petr Kostka, Stella Zázvorková, Robert Vrchota, Viktor Maurer

Neděle 16/9/2007 v 14.00 hodin:

JAK DOSTAT TATÍNKA DO POLEPŠOVNY

Pokračování komedie o malém Vaškovi a jeho rodičích Jak vytrhnout velrybě stoličku. Luboš a Anna, Vaškovi rodiče, se ocitají ve složité situaci. Jeden druhého se snaží pochopit, respektovat rozdílnost povah - zpočátku hlavně kvůli dítěti. A není lehká ta cesta, na níž se má znovu upevnit vztah už jednou narušený. Situace, která nastala, je dost kuriózní: dva lidé, muž a žena, se po osmi letech opět setkávají, znovu se poznávají. Zaujme vás také dětský svět, svět s jeho sny, touhami, svět, který se prostě nechce smířit s něčím, co se neshoduje s jeho představami o dobru a spravedlnosti. Skvělá letní komedie, v níž nejde jen o humor vás zaručeně bude bavit. Režie: Marie Poledňáková. Hrají: Jana Preissová, Tomáš Holý, František Němec, Josef Karlík, Petr Nárožný, Luděk Sobota, Bronislav Poloczek, František Peterka, Jana Dítětová, Gabriela Vránová, Alena Kreuzmannová, Vlastimil Harapes, Petr Kostka

VÝHODNÁ KOUPĚ

**Pozemek v dobré pozici na Russell Island
nedaleko od Brisbane. VOLEJTE (02) 9981 4765**

OTEPLUJEME SE? *Dáša Pláčková*

Kde nic tu nic a pak to zčista jasna na nás shůry spadlo. Prostě se oteplilo. Jednu zimu, druhou zimu, třetí zimu. Víc oteplených zim jsme ke svému konečnému úsudku vůbec ani nepotřebovali – proč mrhat časem? Je teplo a bude tepleji usoudili jsme. Možná, že nám někdo i napověděl. Továrny rozseté po naší planetě a výfuky našich aut to prý způsobují. A to zejména ve střední Austrálii, kolem pouště Ghobi a na Sibíři. Výbuchy sopek se nepočítají. Oteplilo se už jednou před těmi deseti tisíci léty a ledovce ustoupily od Alp až po severní Skandinávii i bez aut a továren, ale to se nepočítá. Vlastně nic moc se nepočítá – člověk by si představoval, že takové obrovité předpokládané pohyby planetární teploty budou podrobeny vědeckému pozorování nejméně nějakých padesát let než se odvážíme dojít k závěru, že za sto let budeme mít v létě o jeden či dva stupně tepleji. Dnes ale postupujeme daleko rychleji. Profesor Tenaten o němž vlastně víme pramálo zahrozí pěsti, dupne směrem k Washingtonu a už tu máme další daně a zvláštní poplatky za to a ono, ve střední Austrálii budeme pořizovat za hříšné sumy protikouřové instalace a budeme si gratulovat, jací jsme to pašáci a jak jsme to těm Američanům nastínili. Nač bychom potřebovali dlouhodobé vědecké pozorování když nám to třeba Zelení ve svém neomylném básnění zcela jasně načrtnou na tabuli svých hodnot a požadavků. Pryč s průmyslovou civilizací, zpět ku přírodě. Zhasněme prostě světla a bude to.

Kdybych žila jako ostrovanka na nějakém tom útesu v Tichém oceánu, zachvacoval by mě už dnes smrtelný strach. Že stoupne voda, že bude náš ostrov zaplaven a že se já i s rodiči, devíti sourozenci a s dědečkem i babičkou ocitneme pod vlnami a sejdem prostě z tohoto světa. Kdykoli mě ale tyto chmury přepadnou, snažím se okamžitě je zahnat. Jednak si totiž říkám, že to všechno je možná jen nějaká habadůra nějakých těch vykutálenců co na tom všem chtějí vydělat – buď zvyšovat jen daně anebo i jinak od nás vybírat vyšší poplatky na takovou nebo jinou záchranu před účinky oteplení, jež se má dostavit za těch pár set let. Tohle už ale vnímám jako sice dosud mladá, ale přece jen poplatnice a spotřebitelka. Ne jako ta ostrovanka. Kdybych tou ostrovankou byla, říkám si, hned bych si podala žádost pro emigraci do Austrálie, protože takové žádosti se prý už houfně podávají a australské ministerstvo přistěhovalectví zřídilo zvláštní resort pod titulem „Pomoc Pro Zasažené Oteplením“ (PPZO).

Jednak se ale taky upokojuju pohledem na toho ledního medvěda. No víte přece z televise jak on skáče někde kolem Severní točny ze kry na kru v chvatném útěku před bortícím se ledovcem. Když jsem ho tak pozorovala asi po pětasedmdesáté jak chudinka prchá a prchá v tom svém jakoby povadlém a kdysi bělostném kožíšku neušlo mi najednou, že on na mě jakoby mrká. Nedalo mi to a když jsem ho pozorovala po šestasedmdesáté dala jsem si zvlášť záležet, aby mně ten jeho jakoby šibalský pohled neušel. A opravdu – docela jasně jsem zahlédla jak ten prchající lední medvěd jakoby měl z toho všeho jen hec a jakoby měl v tom pohledu skryto poselství. To poselství jsem vyluštila až když jsem toho medvídku viděla skákat po pětasedmdesáté. No skáču a skáču, praví ten jeho pohled, a proč bych taky neskákal, když za to dostávám po několika rybách za jeden skok a vylezení na tu křičku – kra to už dávno není. Skočím jednou, skočím dvakrát a říkám si – oteplování, oteplování, jen ať se oteplí. Bude víc vody a v té vodě i víc ryb a tuleňů a nějaký ten ledoveček taky zůstane, na to bych vzal jed, a bude to. Tedy za těch sto či dvě stě let, to už tu budou moje praprapravnučata, ale budou se aspoň mít dobře. Proč si vybrali zrovna mě k tý propagaci bídy z ubývání ledovců to ti ale neřeknu. Je ale samozřejmé, že vy lidé byste měli trochu s tím zaneřádováním ovzduší přestat – já to tady sice nikde nikdy neviděl, my lední medvědi jsme nad to všechno jakoby povzneseni, ale bude to asi nějaká ta metla na Ameriku – tak hořt se trochu krotte.

Od té doby je mi ten lední medvídek docela sympatický. Tak prosím, nám to snad zařeje pár ostrůvků, bude ale víc tuleňů a ryb, snad i velryb. Předhodíte-li mi pohrávání si s relativitou, pročtete si Čapkovu Továrnou na absolutno.

**VEZMĚTE, PROSÍM, NA VĚDOMÍ NOVOU ADRESU PRO
ZASÍLÁNÍ VŠECH PLATEB: SOKOL SYDNEY LTD,
16 GRATTAN CRESCENT, FRENCHS FOREST NSW 2086.**

V těžkých dobách bojů o Slovensko (Pokračování 3)

Pro Věstník upravil Bořek Šindler

Zrození Československé republiky po první světové válce se neobešlo bez krveprolití. Krev prolévali za hranicemi českoslovenští legionáři, ale po skončení války a po vyhlášení československé samostatnosti se ukázalo, že boj o republiku bude muset pokračovat dál. Spojenci teprve v posledním roce války rozhodli o rozdělení Rakousko-Uherska a o připojení Slovenska k českým historickým zemím a ukázalo se, že Maďaři nehodlají takové rozhodnutí respektovat. Slovensko, které Maďaři zásadně označovali za Horní Uhry, odmítali republice vydat a bylo tedy třeba Slovensko vyrvat z maďarské nadvlády vojensky. Toho úkolu se musely zprvu ujmout - vzhledem k neutěšeným poměrům na tehdejší Slovensku po tisíc let utlačovaném maďarskými nájezdníky, kteří kdysi bezohledně vyvrátili Říši Velkomoravskou - především dobrovolníci z Moravy a z Čech. Mezi dobrovolníky na Slovensko vyslané patřily také jednotky sokolů. Po návratu italských legionářů, kteří se domů vrátili dříve než legionáři francouzští a ruští, byli na Slovensko nasazeni legionáři italské. Trvalo i potom celé měsíce než zarputilí Maďaři Slovensko vydali Československé republice. Věstník na těchto stránkách přináší upravený text českého autora Pavla Kuthana.

Boj s Maďary o Žilinu a jiná města na západním Slovensku

Velitelství československých vojsk operujících na Slovensku, vzniklo nejprve v čele s generálem Štikou. Od 25. listopadu 1918 stál v jejich čele podplukovník Schöbl. Cílem bylo koordinovat vojenské operace na Slovensku. Mezitím, co v úseku Malacek a Trnavy zajišťovaly území oddily později tak nazvané Holičské skupiny, řádily v okolí Trenčína a povodí Váhu různé loupeživé tlupy. Hrozilo proniknutí těchto tlup přes Vlárský průsmyk na Moravu. Činnost těchto tlup znepokojovala české velení, které proto do tohoto prostoru vyslalo z Prahy I. prapor I. dobrovolnického pluku. Tomuto praporu velel kapitán. Karel Římek, který dostal za úkol zajistit dané území v okolí Vlárského průsmyku a zjednat pořádek. Když dorazil prapor kapitána Římka do prostoru Vlárského průsmyku, zajistil jeho okolí k velké úlevě místních obyvatel, pro které byl zárukou bezpečí a pořádku. Po dohodě s Národním výborem v Trnavě postupoval prapor desátého listopadu dále. Ve čtvrt na čtyři toho dne už obsadil Trenčín a následně i hlavní opěrné body v prostoru Pováží. Nyní tedy bylo v československých rukách město Trenčín a jeho okolí.

Římkův prapor byl částečně ohrožován existencí ozbrojené maďarské gardy v Žilině. Ta se tam vybíjela i na slovenském obyvatelstvu, které dávalo najevo své čechoslovakistické smýšlení. Byl tedy z Prahy vyslán oddíl, skládající se z II. praporu I. dobrovolnického českého pluku a dvou pěších rot dobrovolnického 28. pěšího pluku. Celkem tento oddíl představoval sílu 830 mužů, 31 důstojníků, s podporou šesti kulometů. Jeho velitelem byl kapitán Kurz. Ten rychlým postupem obsadil bez boje dvanáctého listopadu 1918 Žilinu, kde nastolil pořádek, když ještě předtím dvě čtyři jednotky pod vedením nadporučíka Hrdiny obsadily Čadcu. V Žilině byl zbytek praporu uvítán českým lékařem Dr. I. Hálkem (synem známého českého básníka Vítězslava Háška), a zadržel zde německý nemocniční vlak (Mackensenovy armády) s bohatými zásobami potravin, vína, a podobně. Dále zajistil kapitán Kurz jednu svou rotou se dvěma kulomety své postavení v Žilině pro lepší obranu i obsazením soutěsky nedaleko Vrútek a Sučan. Obsazeny byly i Vrútky. Kapitán Kurz hodlal dále postupovat na Ružomberok s cílem zajistit zde známé koželužny před jejich případným zničením Maďary. Rychlý postup na Ružomberok však mohl vést jen přes most u Kralovan, a ten byl poškozen. Nebylo tedy možno tento záměr okamžitě uskutečnit.

Vyslaná 6. rota I. dobrovolnického pluku 13. listopadu zajistila Turany. Následně byla posílena druhý den dalšími dvěma kulomety. Ráno 15. listopadu napadl tuto zajišťovací 6. rotu maďarský obrněný vlak s 800 muži, vyzbrojený 2 děly a 6 kulomety. Rota se snažila přesile nepřítele čelit, ale ustupovala k Sučanům. Během dopoledne dorazila ohrožené rotě na pomoc posila ze Žiliny - dvě rotы dobrovolnického 28. pěšího pluku. Jednotka se znovu pokusila postupovat na Turany. Mezitím však Maďaři obsadili rychlým postupem Vrútky a začali postupovat na Sučany, aby podpořili maďarský obrněný vlak. Situace Čechů byla špatná, byli sevřeni náhlým maďarským postupem od Vrútek a maďarským obrněným vlakem do kleští. Byli tedy nuceni před Maďary ustoupit na severním břehu řeky Váh směrem na Žilinu. Situace byla zachráněna akcí poručíka R. Viesnera. Ten totiž zabránil maďarskému vlaku v dalším postupu tím, že proti němu pustil plnou parou rozjetou lokomotivu. Tak došlo ke sráž-

ce, která zabránila maďarskému nepříteli v dalším postupu. Je třeba ale poznamenat, že v kritické chvíli odepřeli poslušnost na úřadech v obcích obsazených českým vojskem maďarští telefonisté, kteří museli býti z nedostatku vlastního slovenského odborného personálu prozatím ponecháni ve vykonávání svého úředu. V boji u Sučan padli na české straně 3 muži a 1 důstojník. Dalších 7 mužů bylo zraněno, a 6 pohřešováno. Mezitím využila této situace místní maďarská garda vytvořená z místních maďarských obyvatel, která se ozbrojila a zbytek české žilinské posádky, tvořený po odchodu posily ohrožené rotě u Sučan pěší půlrotou, byl nucen při boji ustoupit.

Kapitán Kurz neměl zpráv o síle nepřitele a proto se rozhodl v této komplikované situaci, když zjistil stav v Žilině nastalý, s celou svou skupinou ustoupit 16. listopadu na Moravu do Ostravy, kam jeho skupina dorazila příští den. Mezitím na Slovensko dorazila I. rota českých námořníků (o síle čtyř čet a kulometného oddílu se 4 kulometry), kteří se již dříve proslavili 28. 10. 1918 v Praze. S cílem pomoci zajistit postup na Trenčín, zaujala tato rota obranou posici u Púchova a Zem. Kotešové proti maďarské posádce v Žilině. Tehdy na Slovensko také dorazil z Prahy i III. prapor 1. dobrovolnického pluku a I. prapor 2. dobrovolnického pluku, který hned 30. listopadu obsadil Piešťany a Hlohovce. Vznikla tak vojenská skupina skládající se z 1. dobrovolnického pluku, 1. praporu 2. dobrovolnického pluku a dvou pěších rot 28. pěšího pluku. Tato skupina byla označena jako Trenčínská skupina a její velení převzal 18. listopadu podplukovník Šembera.

Do té doby sestávaly vojenské jednotky operující na Slovensku téměř výlučně z českých vojáků. Slovinci se počali ve větší míře hlásit do československé armády na základě výzvy vojenského velitelství na Slovensku ze dne 18. listopadu 1918. V Uherském Hradišti vznikla 24. listopadu 1918 tehdy tzv. "Garda slovenskej slobody" pod velením kapitána Šimka ze Senice. Tentýž den bylo uveřejněno následující provolání velením této jednotky:

"Slovenskí vojaci! Naša slovenská sloboda, ktorú nám prináša prezident Spojených Štátov Wilson a ktorú pozdravujeme po tisícročnom otroctve, musí byť chránená. Bratia Slovinci! Staňte si pod slovenské zástavy a vstúpte do novej Gardy slovenskej slobody! Nech každý slovenský vojak a dôstojník stane na obranu slovenskej zeme, slovenských rodín, slovenského majetku a slovenskej Detvy. Po štyročnom utrpení voláme Vás zas do boja, do ktorého nás ženie maďarské barbárstvo. Tento boj ide o to, aby sa slovenský národ nestal obeťou zúrivcov a lotrov, ktorí nám siahajú na život, na náš majetok a naše práva. Československé vojsko nesie nám pokoj, poriadok a slobodu. Ruka v ruku s ním budeme bojovať za naše slovenské právo, za poriadok a šťastie slovenského národa. Povinnosťou každého Slováka, ktorý slúžil pri vojsku je, aby vstúpil do Gardy slovenskej slobody a prihlásil sa u veliteľstva v Uherskom Hradišti. Hláste sa tiež v Senici, v Skalici, v Trenčíne a v Malackách u Národnej Rady Slovenskej, odkiaľ Vás pošlú do Uh. Hradišťa."

Zajímavé a tehdejší dobu více nám přibližující je i znění výzvy, kterou s tímto provoláním přípravný výbor "Gardy slovenskej slobody" zaslal všem Slovenským Radám:

"Slovenské Rady a obecne výbory! Nebezpečie hrozí našej novej, krvou skropenej vlasti, štátu československému; zriadenie tohoto štátu vyžaduje pomoc každého povedomého Slováka; bezpečnosť životov a majetkov potrebuje našich vlastných síl. Nečakajme všetko od bratov Čechov, nespoľiehajme sa vo všetkom len na ich pomoc. Pomôž si sám i Boh ti pomôže. Pre túto naliehavú príčinu povinní sme sebe, rodu i celej našej veci, zriadiť si gardu slovenskej slobody. K uskutočneniu týchto ideálov našich žiadame výdatnej pomoci Slovenských Rad. Propagujte, nahovárajte, presvedčujte mládež našu peknoduchú, aby nebolo jedného zbraneschopného slovenského šuhaja, ktorý by nebol činným členom gardy slovenskej slobody. Dosiaľ pracovali a pracujú za nás bratia Češi, dosiaľ hája a chránia naše slovenské záujmy bratia Češi. A kde sú naši Slovinci? Češi prelievajú krv za nás, a naši chlapci doma si hovejú. Tak to ďalej nesmie byť. Zasaďme sa za to, aby sa bratia Češi nemuseli hanbiť za nás. Hor sa, bratia, vstupujte do gardy slovenskej slobody; veď za tie dva - tri mesiace zimné, dokiaľ Wilsonom prezidentom zvolaný mierový kongres, vybaví záležitosti naše, nezmeškáte toľko pri poľných prácach vašich."

Každá obecná slovenská rada z kruhu svojho nech si vymenuje na to síceho človeka, ktorý by zo svojej obce pozbieral a do okresného mesta svojho k tomu ustanoveným

komisárom gardy slovenskej slobody dovedol prihlásených. Takéto okresné mestá sú: Holič, Malacky, Senica, Myjava, Trenčín a Nové Mesto nad Váhom. Kto máš kde bližšie, ta sa hláste. Slovenskí vojaci, teraz nie je ešte čas na odpočinok, na hľivenie, vybojovanú slobodienku našu zachrániť a udržať je Vašou slovenskou povinnosťou. Každý nech si donesie so sebou, ak má, uniformu, výzbroj, baganče, čo komu chýbi vo vojenskom vystrojení, dostane pri "vojenskom veliteľstve na Slovensku", ktoré je na tento čas v U. Hradišti. Prihlásiť sa dostanú celé zaopatrenie a žold taký, aký majú vojaci československej armády. - Pošlite všetkých dobrovoľníkov do Uher. Hradišťa. - Stotník Ludovít Šimko veliteľ gardy, Dr. Pavel Blaho zástupca vlády na Slovensku, Dr. Ivan Dérer zástupca voj. Ministerstva."

Následne bola táto garda slovenskej slobody postavena do sily praporu a po reorganizácii presunutá do Ružomberku. Později pak byla rozšířena na celý pluk.

Když 25. 11. 1918 převzal plukovník Schöbl funkci vrchního československého velitele na Slovensku od gen. Štíky (jenž měl do té doby velení nad všemi dislokovanými jednotkami na Slovensku), reorganizoval částečně své jednotky do pravidelné armádní struktury, do níž určil jednotlivé velitele. Dále zřídil pro podporu jednotek na Slovensku záložní sklady výstroje a výzbroje u Uherského Hradiště a postaral se o vybavení svých jednotek alespoň tím nejnnutnějším, protože výstroj a výzbroj jednotek byla velmi slabá. Byly také zveřejňovány další výzvy v českých zemích a na Slovensku k nástupu do československého vojska na ochranu hranic a na zajištění Slovenska. Mimo jiné byly v polovině prosince tiskem k nástupu vyzýváni i váleční invalidé schopní alespoň strážní služby v zázemí, aby se tak uvolnily další jednotky (dosud se zabývající pouze strážní službou) pro čelné pozice.

Plukovník Schöbl, stejně jako jeho předchůdce gen.Štika, si byl ovšem také vědom nutnosti upevnění kázně, která u některých jednotek byla tehdy velmi chabá a také nutnost odstranit z vojska „nespolehlivé a temné živly“. A již 23.listopadu 1918 vydalo ministerstvo národní obrany v Praze disciplinární řád, který stál na pevném podkladě, obsahoval přísné tresty a skládal se z 21 paragrafů. Tento nově vydaný Řád se však řídil duchem demokracie, jak dokládají i tyto jeho tři poslední odstavce:

„Československá armáda je armádou svobodných občanů. Spojivše se za skutečným jedné veliké myšlenky státní samostatnosti národa československého, proniknutí láskou k vlasti i bratřím – spolubojovníkům, českoslovenští vojáci, všichni bez rozdílu hodnosti i důstojenství tvoří jednu velikou rodinu bratří, synů jedné veliké Matky.

Vzájemná úcta, důvěra i láska musí určovatí poměr vojáka k vojáku ve službě i mimo službu. Bratrství ukládá československému vojáku, aby byl zdvořilým ke svému druhu ve zbrani.

Vojenský pozdrav mimo službu je vnějším projevem této zdvořilosti a lásky bratrské. Opomenutí jeho nestihá se sice jako přestupek disciplinární, je však známkou slabého vědomí a slušnosti, důkazem, že bratrství není pročitáno a upřímně míněno. Pozdrav je symbol národní jednoty, která se tím manifestuje vůči bratřím a vůči cizím.“

Zároveň byla válečnou radou určena 25.listopadu 1918 nová prozatímní demarkační linie – Bratislava-severní břeh Dunaje - podél Ipeľu – Pinciná – ústí Uhu do Laborce – podél Uhu - Užocký průsmyk. Tato linie bohužel byla stanovena pro československou stranu nešťastně, neboť přetínala některé důležité železniční trasy, které tak nebylo možné využít, což značně ztěžovalo přesun jednotek na jižním pohraničí. Plukovník Schöbl určil jako hlavní cíl nejprve získat Nitranské údolí a Žilinu, a dále dosáhnout spojení dvou hlavních skupin na Slovensku operujících, skupiny Trenčínské a skupiny Holičské. Zahájení této akce určil na 6.prosince. Z Ostravy také přesunul do V. Bytče II. prapor 1. dobrovoleckého pluku, jenž tam musel ustoupit po počátečních bojích u Žiliny.

Ještě 4.prosince 1918 došlo k boji s maďarským praporem u Hlohovce poté, kdy Maďari vytlačili náhlým přepadem z Nových Zámků českou pěší rotu do Leopoldova. Z Picšťan vyrazila pomoc za podpory českého pancéřového vlaku. V noci 5.prosince na maďarské pozice u Hlohovce tato výprava zaútočila, ještě za částečné podpory jedné roty Trnavské skupiny (která útočila ze směru od Šereďu Maďarům do týlu). Za ztráty 2 padlých a 7 raněných se podařilo Maďary zahnat do Galanty a získat Hlohovec do českých rukou.

K prudkému boji došlo u Hlohovce dle kroniky 2. českého dobrovolnického pluku dne 6. prosince 1918. První rota 1. českého dobrovolnického pluku zde byla kolem deváté hodiny ráno napadena maďarskou přesilou, o síle asi 2 praporů a 20 až 30

kulometů, s podporou děl. Navzdory očekávání Maďarů se nedala rota na panický ústup, ale odhodlaně bránila své pozice. Nerovný boj trval až do 14.30 h., kdy musela silně ohrožená I. rota před nepřítelem ustoupit do Piešťan, protože jí došla munice. Během boje a ústupu měla rota ztráty 5 mužů padlých a 10 raněných. V Piešťanech se zregerovala a následně se účastnila pochodu 1. čs. dobrovolnického pluku na Bánovce. Hlohovce mezitím ovládl opět nepřítel.

Do Hlohovce potom dorazil I. prapor 2. českého dobrovolnického pluku na žádost o pomoc od ohrožené 1. roty 1. českého dobrovolnického pluku. Za neustálých přestřelek se boje protáhly až do večerních hodin. Pokusy o sjednání podmínek selhaly, jelikož Maďari na české parlamentáře stříleli, takže se tito parlamentáři museli vrátit. Večer dorazil český obrněný vlak (velitel npor. G. Janata). Další boj začal hned ve 22.45h, kdy Čechoslováci z pravého břehu Váhu útočili na maďarské pozice, které byly na druhé straně řeky. Kolem půlnoci zaútočil český obrněný vlak, aby podpořil útočící české vojáky proti přesile nepřítele. Do 03.00h ráno bylo dobyto nádraží Hlohovce a nepřítel se dal na ústup. Bylo ukořistěno 8 kulometů a 3 děla. Zajato bylo i několik maďarských vojáků. Většinu z nich tvořili ranění. Ostatní své raněné Maďari stáhli s sebou. Na české straně byl v boji zraněn 1 důstojník a dalších několik mužů padlo či bylo zraněno (kronika pluku uvádí 40 padlých a raněných, bez dalšího dělení). Během dne pak dorazily do Hlohovce 7. prosince během odpoledne další posily. Dále do 10. prosince byly obsazeny ještě za pomoci poloobzbrojené slovenské domobrany Sereď, Modrá a Pezinok, čímž došlo ke spojení s částí Holičské skupiny.

Ještě 5. prosince došlo také na úseku I. námořní roty u Zem. Kotěšové u Žiliny k boji s maďarským praporem, který tvořil maďarskou posádku Žiliny, pod velením bratří Györgyů. Tehdy maďarská posádka podnikla výpad proti čs. pozicím. V tomto tvrdém boji s českými námořníky utrpěli Maďari ztráty 4 padlých a 17 zajatých. I oba Györgyové padli. Dále Maďari ztratili na bojišti i 3 kulometry, kterých se zmocnili čeští námořníci. Ti měli během boje jen 2 raněné. Maďari museli ustoupit zpět do Žiliny, odkud v noci, opouštějící město, ustoupili nakonec až do Košic. Česká námořní rota toho využila a její část rychlým postupem v noci obsadila Žilinu. K zajištění Žiliny jí pomohla i 19. strážní rota z Ostravy pod velením poručíka Stanečka, která se od poloviny listopadu nacházela u Turzovky a po boji u Z. Kotěšové dorazila na pomoc námořníkům. K Žilině postupovaly i další čs. jednotky, od západu jednotka dobrovolnického 28. pěšího pluku, od východu slovenský dobrovolnický oddíl pod velením kadeta Belly. Žilina tak byla opět v československých rukách. Později, 11. prosince 1918, se sem přemístila z Prahy prozatímní vládní správa pro Slovensko v čele s dr. V. Šrobárem. (Pokračování)

100 let skautingu

Lord Robert Stephenson Smyth Baden-Powell of Gilwell, nositel mnoha řádů a vyznamenání byl voják, ale především zakladatel skautského hnutí

V roce 1907 založil britský generál Baden-Powell skautské hnutí a zorganizoval první skautský tábor.

Narodil se právě před 150 lety (1857-1941). Navrhnul rozdělení skautské mládeže do věkových kategorií. Za spoluzakladatele skautingu je považován kanadský spisovatel a cestovatel Ernest Thompson-Seton (1860-1946), organizátor tohoto hnutí v Americe. Skauting se stal brzy nejrozšířenější organizací mládeže, využívající vztahu mládeže k přírodě, jejího smyslu pro romantiku, sport a hry. Pěstuje turistiku a vychovává k praktickým dovednostem, družnosti a sebekázní. Skauting se rozšířil do pěti kontinentů, překročil hranice států, kultur a náboženství a za sto let své existence oslovil přes půl miliardy mladých lidí. Za komunistické nadvlády po roce 1948 a hlavně po sovětské okupaci v roce 1968 vznikla v zahraničí silná organizace čs. exilového skautingu, která každoročně pořádala tábory a několikrát se zúčastnila Světového Jamboree. Skauting je dnes rozšířen téměř ve všech zemích světa (216), kromě těch nenapravitelně totalitních (Čína, Kuba, Severní Korea, Laos). Dokonce

už i Afghánistán a Irák mají svoje skautské hnutí. Dnes je celosvětově registrováno asi 38 mil. členů.

V českých zemích skauting založil Antonín Benjamin Svojsík, profesor tělocviku v Praze, nadšený sokol, náčelník župy Jungmannovy. V roce 1911 se seznámil se skautingem v Anglii a příští rok již vedl skautský tábor. Napsal svoje stěžejní dílo „Základové skautingu“ a novou myšlenku nabídl České obci sokolské. Dodnes není jednoznačně známo, proč nebylo přijato. Nové lákavé skautské hnutí mohlo nalézt v Sokole živnou půdu a připravenou organizační strukturu. Výsledkem tak byl vznik nové samostatné organizace Junák - svaz skautů a skautek ČSR (dnes ČR), která byla a je součástí mezinárodního hnutí. Další a zejména současné vztahy mezi Sokolem a skautingem jsou bezproblémové, srdečné a bratrské. Osudy Sokola a Junáka mají i hodně společného. Obě organizace jsou bytostně spjaty s demokratickým zázemím, bez něhož je jejich činnost nemyslitelná. Proto byly vždy téměř současně zrušeny kvůli totalit rakouské, nacistické i komunistické.

Miroslav Novotný Sokol 5/2007

Češi byli v Austrálii a na Novém Zélandě už v 19. století

[24-03-2007] Autor: Milena Štráfěldová radio.cz

Josef Kořenský

V dnešní krajské rubrice se vydáme do Austrálie a na Nový Zéland. I zde už v 19. století žili Češi. Svědčí o tom nedávná výstava, kterou v rámci Smetanovských dnů v Plzni uspořádala tamní vědecká knihovna. Její autorce Ivaně Horákové se podařilo shromáždit knihy, fotografie, obrazy i nejrůznější předměty, které dokumentují výpravy českých cestovatelů 19. století do světa. Jedním z těch, kdo na přelomu 19. a 20. století doslova objel celý svět, byl pedagog a přírodovědec Josef Kořenský. Austrálii navštívil kolem r. 1900 a setkal se tu i se slavnou českou operní pěvkyní, která si říkala La Boema. Dozvíte se také o malíři, který na Novém Zélandě zachytil podobu tehdejších maorských náčelníků. Ivanu Horákovou k mikrofonu pozvala Milena Štráfěldová:

"Zřejmě úplně první Čech, který vkročil na půdu Austrálie, byl Cenek Paclt. Potom ale prošla Austrálii dvě velká jména, Josef Kořenský a Gabriela Roubalová. Kořenský působil v Radnicích, kde se Gabriela Roubalová narodila, jenom čtyři roky, a to ještě ve funkci podučitele. Její sláva ale skutečně překročila hranice a vrátila se zase zpátky do městečka, kde ona strávila část dětství. Kořenský ji v Austrálii navštívil už jako starší dámu, pěvkyni, která požívala prakticky po celé Austrálii obrovské renomé. Měla tam hudební školu a vypravovala mladé adepty do hudebního světa. Potom byla požádána, aby vlastně založila a profilovala hudební školství v Austrálii."

Jak a kdy se do Austrálie dostala?

"Dostala se tam jako mladá, ve zhruba pětadvaceti letech. Impulsem k tomu, aby odešla do světa, byla pravděpodobně citová neshoda. Ona se zřejmě zamilovala do svého učitele Pivody, její matka ani sestra Marie tomu svazku ale nepřály. Už tehdy věděly, že Gabriela má obrovské nadání a talent, a proto, aby se nezakopala v Čechách, tyto kontakty rázně utnuly. Ona potom odešla, procestovala Orient, současnou Indonésii, zpívala v Itálii, byla ve Spojených státech, cestovala do Austrálie... Na tehdejší cestovatelské poměry to byli lidé, kteří se velice brzy postavili na vlastní nohy a zorganizovali si svůj život. Asi největší slávy dosáhla skutečně v Austrálii, tam byla

Gabriela Roubalová
alias La Boema

La Boema, jak si sama říkala, Češka. Ve stáří se už pak do své rodné země nepodívala. Cestovatel Kořenský, když pobýval v Austrálii, o ní samozřejmě slyšel. Svět 19. století byl kupodivu novinami dost propojený. Když jsem se třeba dívala do Národních listů nebo Světozoru, tak téměř v každém čísle byly nějaké zprávy ze zahraničí, z Ruska, z Cařihradu... Ta komunikace byla docela čilá. On o Roubalové slyšel a považoval jaksi za nutné se se svou krajkou setkat. Ti cestovatelé v zahraničí drželi zpravidla pospolu, kontaktovali se, v té době bylo ve světě tak šest až osm cestovatelských jmen. Vedle Kořenského to byli později Vráz, Aleš Hrdlička, Čeněk Paclt. V orientálních zemích vždycky došlo k nějakému setkání. Scházeli se také v domě U Halánků (v Praze). Ta společnost byla cestovatelská, umělecká, sběratelská i politicko společenská, protože ji navštěvovali Palacký, Riegr a další. Musím ale říct, že venku ta česká komunita působila sevřeněji. A když se vrátili do rakousko - uherských poměrů, byl jim svět českých maloměšťáků malý. A pokud se tu setkali dva cestovatelé, byli si vlastně konkurencí."

Vraťme se ještě k Austrálii a na Nový Zéland. Roubalová tam nebyla jediná česká umělkyně. Vy jste na výstavě dokonce měli i obrázky, na kterých jeden český malíř zachytil maorské ženy...

"To je osobnost, která mne fascinovala zejména výtvarně. Bohumír Lindauer, také někdy psáno Gottfried, byl Plzeňák, v Plzni se narodil, pak se s rodinou odstěhoval a velice brzy vycestoval. Dostal se do Austrálie a na Nový Zéland. Možná trochu ko-

Autor: Bohumír Lindauer

ketoval s exotikou, protože malíři, kteří cestovali za nějakým impulsem nebo inspirací, hledali buď světlo nebo moře nebo skutečně exotiku. On se na Novém Zélandu dostal do zvláštní situace. Tam probíhala poměrně zajímavá historická událost, spor maorských obyvatel s novoosidlenci. Jeden z advokátů, který zastupoval maorské rody nebo klany, pozval Lindauera na jedno z těch jednání, a jeho tam zřejmě asi celoživotně uchvátil vzhled těchto lidí. Skutečně exotických, ale pravděpodobně, jak ty obrazy dodneška působí, exotických i duševně. Povahou, chováním, vystupováním, důstojností, hrdostí. To všechno v těch Lindauerových obrazech je."

On v nich tedy podle dobového mínění neviděl divočky, kteří jsou civilizačně pozadu za Evropany?

"Já myslím, že pro něj to byli králové toho ostrova. On byl tou skupinou přijat a měl možnost namalovat v té době téměř všechny maorské náčelníky. Je zajímavé, že se nesoustředil jenom na ty kultovní obrazy, portréty, mohla bych dokonce citovat, že jeho obrazy byly zavěšeny u pohřbů náčelníků jako ikony.

To znamená, že oproti tradici se Maorové začali loučit i s portrétem toho náčelníka, měli ho jakoby před očima. To je myslím na tu dobu pozoruhodné. On je vnímal jako svým způsobem sobě rovné a myslím, že to je z těch obrazů cítit. A pravděpodobně to vycítila také společnost, protože se stal rázem slavným. Najednou tu byla skupina obrazů, která začala zajímat i obchodníky, do jednání vstoupil belgický obchodník Partridge, který od něj ty obrazy skupoval. Vytvořil sbírku a ta je vlastně dnes základem Partridge Gallery v Aucklandu."

CVIČENÍ PRO DĚTI v sokolském Národním domě

15.30 - 16.30 hod. vždy v sobotu: 11. srpna;

8. a 22. září; 6. a 20. října

Volejte Jane 0438 014 125

Kam asi Američani ten radar postavi?

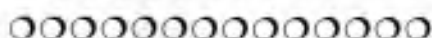
Jak si Američané představují Evropu

PERLY A PERLIČKY - sokolské i nesokolské

Pětičlennou skupinu představitelů České obce sokolské v pondělí 16. dubna 2007 odpoledne na Pražském hradě přijal prezident České republiky Václav Klaus. Setkání se konalo u příležitosti 145. výročí založení sokolské organizace a pořízení repliky vzácného praporu, který Československé obci sokolské k VIII. všesokolskému sletu v roce 1926 daroval prezident Tomáš Garrigue Masaryk, a jehož originál je uložen v Národním muzeu. Václav Klaus dekoroval repliku praporu TGM prezidentskou pamětní stuhou. Po slavnostním aktu, který se konal za přítomnosti zástupců médií, pan prezident setrval se starostou ČOS Jaroslavem Bernardem, jednatelkou ČOS Jiřinou Mičkovou, předsedou odboru sportu ČOS Janem Ulrychem, vzdělavatelem ČOS Jiřím Sobotou a náčelníkem ČOS Miroslavem Vránou v přátelském rozhovoru o současných aktivitách Sokola. Pan prezident, jako dárek a upomínku na XIV. Všesokolský slet, přijal od sokolů sletový památník a podepsal jeho další výtisk pro archiv ČOS. Rovněž přijal srdečné pozvání na příští všesokolský slet.

Sokol 5/2007

Alespoň krátkou vzpomínkou bychom měli též **uctít památku** na dvě z těch prvních českých obětí bolševické justice v Gottwaldově poulnorové republice. V měsíci červnu se komunisté vyznamenali popravou ženy – poslankyně Milady Horákové, a to i přes marné protesty z demokratických zemí Evropy. V červnu byl také po inscenovaném soudním jednání oběšen český vojenský hrdina a vlastenec generál Heliodor Pika. To byly ovšem jen dvě „třísky“ mezi dalšími tisíci podle leninské průpovědky „když se kácí les létají třísky“. Les se kácel a třísek byla hojnost. Ty skutečně létaly přestože když pak zčista jasna nadešlo tak zvané pražské jaro, „obrození“ dubčekovští komunisté rádi pozapomínávali na svoji zodpovědnost z let padesátých a různými krkolomnými dialektickými procesy se převtělovali na objevitele hesla socialismu s lidskou tváří...

Připomeňme si, že po dvaceti letech vlády socialismu s nelidskou tváří najednou přišli českoslovenští bolševici v roce 1968 s experimentem vlády socialismu s tváří lidskou. Sami se však velmi brzy přesvědčili, že jejich kremelští pohlaváři takový druh socialismu pokládají za bohapustou kontrarevoluci a jednadvacátého srpna se v pražských ulicích brzy poránu objevily tanky těch skutečných pánů Československa, ač do toho dne bylo Československo jedinou zemí Varšavského paktu bez sovětských posádek. Pak ovšem ti zastánci té lidské tváře v Moskvě – až na jediného dr.Kriegra – hanebně kapitulovali a podepsali co jim k podpisům jejich pány bylo předloženo a následovala éra „normalisace“. Dříve nepoučitelní českoslovenští komunisté tak dokonale ztratili tvář nelidskou i lidskou a „**pražské jaro**“ dokvetlo. I když devětatřicítka je oblejší a mnohem kulatější nežli čtyřicítka, kulatého výročí oněch událostí se svět dočká až příštího roku. Letos tedy jen mávnutí štětcem na okraj.

Pořadatel a pilný producent lahodných bonbonků pravidelně uváděných jeho Českým Orfeem bratr Ivo Pšeničný dobře ví do které kapsy sáhnout pro **další trumf**. Tím byl počátkem června v Melbourne již v roce 1972 zfilmovaný balet Don Quixote,

v němž vystupuje kromě dnes už nežijícího Rudolfa Nureyeva i australský tanečník Sir Robert Helpman, dnes též zesnulý. Tento balet, jehož choreografem byl sám Nureyev, je volným zpracováním výjevů - včetně jeho klání proti větrným mlýnům - ze života v literatuře proslulého španělského Cervantesova rytíře Dona Quixota. Pro nás Čechy je pozoruhodností, že skladatelem hudební části baletu byl český skladatel Ludvík Minkus. Narozený ve Vídni, skončil Minkus v devatenáctém století jako hudební skladatel v Rusku a jeho tamnější nemalá oblíbenost také možná vedla Rusa Nureyeva k melbournské choreografii námi teď v Českém Orfeu shlédnutého Dona Quixota. - Červencovým bonbonkem bratra Pšeničného se stala Tosca - tedy Tosca na filmovém plátně. Tou nás počastoval za nevlídně chladného počasí, leč spoluprožívání Tosčiných milostných záletů nám nedalo zmrznout ani na vteřinku. Musím s radostí přiznat, že jsem toto Pucciniho veledílo vůbec poprvé vnímal jaksi „cele“ - nejen tedy hudbu a zpěv, nýbrž právě i libreto, slovo za slovem. Když má divák ten text na televizním záběru jasně před očima je schopen i děj sledovat jak se náleží a bez dohadů. Ovšem, fyzická přítomnost v operním prostředí má svá nesporná kouzla právě v té bezprostřednosti, ale své přednosti mají i kouzla poslechu televizního filmu - a v každém případě je podstatně levnější naslouchat operám ve French's Forest než zajíždět si do Metropolitní Opery do New Yorku. Nám předvedená nahrávka byla z roku 1985 a právě z oné newyorské opery.

Rigorosní zkoušky u profesora Myslivečka nepatřily k darům života. Bylť profesor Mysliveček examinátor přísný. Není divu, že rigorosanti hledali různé cestičky k jeho přízni. Zde však byl pan profesor teprve nepřístupný. Byla jen jediná vstupní branka do jeho přízně: Myslivečkova láska k sokolské věci. **Profesor Mysliveček byl sokol** tělem i duší. Byl předním členem zdravotního odboru České obce sokolské. Bylo proto přirozené, že si kandidáti k rigorosu z psychiatrie připínali na klopou svého kabátce sokolský odznak. Rigorosum z psychiatrie podstoupil urostlý kandidát. Na klopě žaketu se mu svítil sidolem naleštěný sokolský odznak „Na stráž“. Pružně srazil paty a postavil se do pozoru, aby pan profesor nebyl na pochybách, že před ním stojí opravdový sokol, ovládající dokonale prostná i obtížné cviky na hrazdě vysoké. Jednu věc však kandidát neovládal: psychiatrii. Dostal druhou otázku, dostal i třetí. Právě když se chystal k prohlášení, že se věnuje příliš myšlenkám sokolské, promluvil profesor Mysliveček: „Bratře, nic neumiš, piši ti nedostatečnou. Nazdar!“

Alarich a ti druzí: Medicina v županu

Letošní **filmový festival konaný v červnu v Sydney** přinesl i dva významné české filmy. První z nich „Obsluhoval jsem anglického krále“ si už letos vysloužil prestižní cenu na berlínském filmovém festivalu a je vlastně „spoludílem“ režiséra Menzla a nyní již zesnulého autora Hrabala. Je to vtipné vyprávění českého číšníka, který kdysi začínal jako pikolík a vypracoval se, tak i onak, a spíše onak než tak, na zručného a dobře honorovaného vrchního. Anglického krále jsme ho sice v tomto filmu obsluhovat neviděli, vysloužil si však záslužnou stuhu od habešského císaře. Film je technicky vynikající, je také bohatě protkáno událostmi z moderní české historie a divák má silný dojem, že by se mohl i dobře jmenovat Ostré sledované české dějiny. To co na plátně zhlédáme není nijak vstřícně nakloněné národu německému, i když náš pikolík byl v době Protektorátu ženat s německým děvčetem, a je s podivem, že právě tento český film si zasloužil tak vysoké uznání právě v Berlíně - snad také proto, že jednu z hlavních rolí hraje mladá Němka. Herecky je film na výši skoro závratné. Bude možno jej možná v sydneyjských kinech shlédnout ještě tento rok a protože je důmyslně vyšperkovan svůdnými nahotinkami a okázale ošemetnými scénkami - použít zde anglického termínu „risqué“ by bylo jen měloučkou podsázkou - jeho pokladní úspěch nebude asi omezený. Pokud nebude ovšem důkladně procensurován. - Druhým českým festivalovým filmem byla „Kráska v nesnázích“. Režisér Hřebejk, již osvědčený v Austrálii svým filmem „Musíme si pomáhat“ zde nastavil soudobé české společnosti zrcadlo velmi ostré a pokud se do něho dnešní česká společnost pozorně zahledí, nijak se nepotěší. Snad jedinými pozitivními postavami jsou dvě mladé děti té krásky v nesnázích, jejich přítel pejsek a postava postaršího Čecha v Itálii usedlého, který se stal obětí nám dobře známých českých triků když namísto řádné

restituce rodinné vily je na něm nakonec vymahána několikamilionová suma „odstupného“. Hřebek posametovou českou společnost modeluje v podstatě jako vykutálenou sebranku všestranně protřelých vykuků – a kdybych se nebál odplaty skoro bych dozal, že takovému pohledu nelze dobře odporovat. Herecky i technicky je i tento film na výši. Pokladním tahákem se nicméně v Austrálii asi nestane. Narozdíl od toho Anglického krále postrádá totiž jednak onoho tahavého půvabu těch zástupů nahotinek – i když, nutno přiznat, ošemetné scénky se i v něm tu a tam vyjevují zcela nebritsky okázale a polopaticky – a ukrývá, úplně počesku, tolik nevyslovených záhad, že jen hrstička Australanů bude schopna je úspěšně rozluštit. Je to zrcadlo nastavené spíše k tvářím a zrakům domácích českých diváků – ale budou oni chtít do takového zrcadla dlouho a dlouze nahlédnout? – Žatímco Anglický král sklídl hlučný potlesk festivalového obecnstva, Kráska se musela spokojit s potleskem pouze obligátním.

○○○○○○○○○○○○○○○○○○

V půli května, přesně ve dnech 9.-13. 5., se v nádherném přímořském španělském městečku Lloret de Mar konalo **mistrovství Evropy ve sportovním aerobiku** a fitness seniorek. Chuchelský sokolský aerobik měl své zastoupení v kategorii fitness-aerobic. Jeho sedmičlenný tým ve velké konkurenci vybojoval skvěle druhé místo a titul vicemistryň Evropy.

Sokol 6-7/2007

○○○○○○○○○○○○○○○○○○

První týden červencový jakoby přímo překypoval českými historickými významnostmi. Je tu **výročí památné bitvy československých legionářů u Zborova**, je tu výročí skonu nejslavnějšího českého mučedníka a je tu svátek věrozvěstů, kteří k nám před mnoha staletími z Byzance donesli křesťanskou liturgii v řeči a písmu srozumitelnými našim předkům. Snad bychom to měli ale uvést v chronologickém pořádku a v něm je na prvním místě Zborov. Bitva u Zborova byla vybojována druhého července před devadesáti léty poblíže stejnojmenného ospalého západoukrajinského městečka a byla to vlastně první bitva po onom neslavném vystoupení na Bílé Hoře, v níž Češi opět zaútočili pod vlastními prapory. Přesněji - u Zborova zaútočili Čechoslováci, jak si tehdy říkali chlapi slovenští i čeští, a zaútočili proti rakousko-uherským jednotkám spolu s carskými Rusy. Ruští molodci, tehdy již prolezlí bacilem leninské zrady, vlastně naše hochy spíše jen s jistou nechutí následovali, ale po vyhrané bitvě se moskevské a petrohradské noviny rozepsaly o Čechoslovácích jako o hrdinech onoho dne. Jakási osudová tragika tomu chtěla, že na rakouské straně se na boji podílely toho dne i české jednotky do té doby věrné císaři pánu. A Zborov se potom stal významným symbolem československé samostatnosti. Naši bolševici se ovšem během své lživlády zasadili o to, že dnešní česká mládež i jejich matky a otcové o zborovské bitvě vědí pramálo, pokud vůbec vědí, že k takové bitvě kdysi došlo. Samefané se také o onu památnou bitvu příliš nezajímali – jako by nás byli ujišťovali „nebojte se, jsme jako oni a mladí Češi nechť setrvají v neznalosti své historie“. Avšak komu čest tomu čest, prezident Havel se do Zborova vypravil, a to ještě jako presi-

dent nerozkrojené republiky. Uctěme i my dnes zborovskou památku československých vojáků.

Druhým výročím v našem červencovém pořadí je **den zasvěcený světcům Cyrilu a Methoději**, kteřížto světcí jsou námi oslavováni jako naši věrozvěstové. Poslal je kdysi před nějakými jedenáctistý léty na Velkou Moravu byzantský císař a jejich zásluhou se potom v oblasti Velkomoravské říše, jak známo, šířilo křesťanství mezi velkomoravskými pohany řečí, které rozuměli. Že to tehdy nijak nepotěšovalo misionáře typu křesťanství latinského bude asi i dnes na bíledni a ti se později také přičinili o uhašení křesťanského svitu z Východu. Nicméně dokud byzantský plamen u nás plápolal, znamenalo vnesení východní liturgie do oblasti našich zemí i přínos čistě kulturní. Značné zlomky svatého písma byly přeloženy i s pomocí nově připraveného slovanského písma, glagoliky, do tehdejší slovanské mluvy v našich zemích tehdy používané a dá se tedy říci, že česká písemnost se datuje již od osmého či devátého století. I po pozdějším opětovém příklonu k liturgii římské místy byzantská náboženská tradice přetrvávala, a nejen v Sázavském klášteře, a dodnes je jistá část Prahy známa jako Na Slovanech. Konečný příklon k Římu nakonec Čechům zajistil významné místo v evropské kultuře Západu. Původní proniknutí východního směru křesťanství však zůstává závažnou náboženskou i kulturní událostí hodnou záslužné vzpomínky a oslavy národním svátkem. Také nám to asi znovu a znovu připomene skutečnost, že již před dávnými věky byly naše krajiny předmětem zápolení mezi proudy ze dvou světových stran – věrme že neutralisovaného Evropskou Uníí...

Je již dlouhou českou tradicí oslavovat **výročí popravu upálením mistra Jana Husa** v německé Kostnici v roce 1415. Snad také proto, že po dobrých dvěstě let po Bělohorské bitvě nebylo radno jeho jméno vyslovovat. Evropský středověk, doba krutá a ještě výrazně barbarská, se sice tehdy již pomalu končil, ale vytrhávání jazyků, lámání na kolech, napichování na hroty a pálení na hranicích byly tresty stále běžné. Ve jménu křesťanství, budiž poznamenáno. V Anglii ještě dlouho na hranicích umírali katolíci a v katolickém Španělsku byli popravováni „heretici“ ještě dlouho a dlouho po Husově mučednické smrti. Hus, jak dobře víme, se sám pokládal za příkladného katolického kněze a domáhal se, jak i sám hlásal, pouze nápravy v církvi. A ta náprava tehdy skutečně vyžadovala, i kdybychom si odmysleli trojpapežství, prodeje odpustků a nestoudné životy církevních představitelů. Češi však dnes nevidí v Husovi zastánce toho či onoho křesťanského směru. Hledí na Husa jako na muže, který dovedl zemřít za to, co pokládal za pravdu a volil raději smrt upálením než aby „odvolal“. Zdali on měl či neměl pravdu budou dnes mnozí z nás pokládat za záležitost snad velmi relativní. Šlo o Husovu statečnost. A také jistě Praha už tehdy pokládala i samu Zikmundovu věrolomnost za nezasloužený políček. Člověk se často i táže, zdali by se byl stal Hus husitou a bojoval proti křižákům. Proti nim by možná byl bojoval. Jistě by ale asi nebyl schvaloval loupení a ničení vzácností a kulturních hodnot a zpusťování ještě včera kvetoucího království Karla IV – vždyť husité zbořili nebo alespoň pobořili kdejakou pevnost v Čechách, kdejaký kostel či hrad, a křižácké války pozastavily pokrok v Čechách na několik generací. Nejde však o husitství, jde o Husovu statečnost dovést zemřít pro své přesvědčení. V tom se stal českým mučedníkem a hrdinou, a jako takový je oslavován.

Czech 1 – course by Vlasta Trávníková. General introduction includes solid grammar base and practical conversation skills. Tutor supplied materials. 9 meetings 5:30 pm – 7:30 pm Tue from Jul 31. Course No: 73LG334. At WEA, 72 Bathurst St Sydney. Phone 9264 2781 to enrol.

Na červenec a srpen připadá letos **tolik významných výročí**, že jsem si říkal zda bychom se neměli vrátit ke „Slépějím“? Tak 6. července by se letos dožil sta let slavný a doslova milovaný autor mnoha románů pro dospívající mládež – Jaroslav Foglar.

Foglar, který vyrůstal ve skautu v oddíle jestřábů se stal skutečným znalcem duší mladých kluků. Touha po dobrodružství, kamarádství a hlavně snaha vyřešit různá tajemství lákaly naši generaci možná víc, než generace pozdější. A tak jsem lovil bobříky, založil jsem čtenářský klub Vpředu „Bobří“ č. 8041, ale hlavně jsem hledal „Stínadla“. Hledal jsem je poctivě a velmi důkladně, ale marně. Krok za krokem jsem poznával starou Prahu a začínal jsem ji dobře znát, už jsem i rozpoznal budovy v románském slohu od budov gotických, renesančních či barokních. To vše bylo ovšem součástí hledání Stínadel. Aniž bych si to uvědomoval začal jsem tu starou Prahu mít rád, Malou klášterskou uličku, Haštalské náměstí, klikatou Rásnovku a říkal jsem si tady musej bejt ty Stínadla – sem totiž Pražák.

V roce 1951 se v Praze konala výstava k padesátému výročí založení Klubu za starou Prahu. Součástí té výstavy byla soutěž určit místa odkud bylo 15 fotografií. Zcela náhodou se mi fotografie dostaly do rukou. Čtrnácy jsem jich, jak se v Praze říká „z fleku“ poznal o té patnácté jsem si nebyl moc jistý, ale tušil jsem, kde to je. Když jsem přišel ze školy domů, rychle jsem zhltnul oběd a pospíchal přes most Legii na Újezd. Bylo to tam, starodávny kostelík svatého Vavřince pod Petřínem vyfotografovaný ze dvorečka domu, jen pár kroků dokopečka z Tyršova domu. Samozřejmě jsem na tom dvorečku už byl předtím, hledal jsem tam stínadelskou Černou vodu. Vyplnil jsem jméno a adresu a zašel do Uměleckoprůmyslového muzea, kde jsem vhodil své řešení do příslušné krabice. Asi za dva týdny mi přišel dopis se sdělením, že jsem vyhrál soutěž Klubu za starou Prahu. Oblékl jsem si sváteční krátké kalhoty a šel do Umprum muzea. Zaklepal jsem na dveře kanceláře ředitele muzea a předsedy Klubu za starou Prahu, tenkrát už jsem věděl, že je autorem slavného průvodce „Prahou krok za krokem“. Ozvalo se „dále“, vstoupil jsem do kanceláře a přede mnou seděl za obrovským psacím stolem sám Dr. Emanuel Poche. „Hledáte někoho?“ dotázal se. Nehledám, řekl jsem mu, já jsem Jaroslav Zahradka, vítěz soutěže Klubu za starou Prahu. Byl otřesen a když se vzpamatoval povstal, pogrataloval mi, zeptal se mi kolik je mi let. „Patnáct“, řekl jsem a on mi předal výhru, Plickovu knihu Praha ve fotografiích. Zeptal se „a co chcete studovat?“ Chemií, řekl jsem po pravdě – tenkrát. Asi po roce jsem se rozhodl, že půjdu studovat architekturu a že se věnuji rekonstrukci památek – nikdy jsem se k tomu nedostal. Ale bez pana Foglara a jeho Stínadel bych tu soutěž nevyhrál.

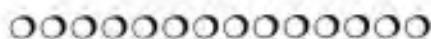
Stovky by se letos dožil také Eduard Ingliš, ale o tom napíšeme na v příštím čísle Věstníku.

A ještě tu máme jedno mezinárodní výročí. Před šedesáti lety, 7.srpna 1947, na den přesně o dva roky později po svržení atomové bomby na Hirošimu, ztroskotala výprava Kontiki na pobřežním útesu ostrova Raiatea v Polynésii. Thor Heyerdahl se svoji posádkou tím prokázal, že bylo možné, aby lidé z Jižní Ameriky dopluli na balsovém voru do Polynésie. Vor byl postaven bez použití hřebíků, podle vzoru plavidel používaných domorodými Indiány na jezere Titicaca. Po několika letech přijel mořeplavec Heyerdahl do Prahy. Měl přednášku v pražské Městské knihovně o své průkopnické cestě, na kterou jsem se šel podívat. Opravdu jen podívat, ač jsem se ve svých jedenácti letech chodil na angličtinu do kurzu Svazu přátel USA, mé znalosti nestačily na to, abych přednášku poslouchal. Tenkrát přijíždělo do Československa jen velmi málo lidí ze Západu, Stalinova železná opona byla prakticky neprostupná a já jsem chtěl také vidět člověka ze Západu.

Kino Ponrepo uvedlo v červnu a v červenci dva výborné české televizní filmy, Ikarův pád a Tažní ptáci, na sebe vzájemně navazující. Oba filmy jsou kompetentně režirované i zahrané a přestože oba byly vytvořeny ještě v osmdesátých letech před pádem komunismu, nevykazují se nijakým významným poplatenstvím režimu. V první části - Ikarův pád - jsme byli svědky rozpadu rodiny, kde otec, účinkující jako klavírista v nočních podnikcích, propadne opilství – údajně dohnán k pití manželčíným bratrem a jeho nevhodnými zásahy do hudebníkova rodinného života. Manželka se mu odcizí a nakonec jen dospělý syn, flétnista, otcovo pití toleruje a usiluje o opětné sblížení rodičů. Otec se nakonec dobrovolně podrobí ústavní léčbě a v Tažních ptácích potom sledujeme průběh oné léčby, aniž bychom uhodli, zdali šlo o „tahy“ pijáckých hříšníků či o tahy jimi pozorovaných hejn ptáků ve filmu figurujících. Otce-opilce sensačně hraje Vladimír Menšík a jeho nového přítele z ústavní léčby neméně skvěle představuje Vladimír Brodský. Z obou filmů vysvitá, že jisté stavy, jako například tendence

k pití a následný rozpad rodiny, nelze vysvětlit marxistickou dialektikou. Proč se film jmenuje Ikarův pád a kdo z herců měl být Ikarém z těchto fimů nevyplývá – ledaže snad Ikarém mohl být otec-opilec, eventuelně i jeho nový přítel z ústavu pilně sledující ona tažná hejna ptáků a sám toužící po pokusu o létání. Ponrepo a jeho spiritus agens Petr Čermák si zasluhují poděkování za poutavý pořad – a zvláštní dík vyslovme i Petrově obětavé choti Evě, která dovede mistrně zaskočit jako šikovná ponrepistka za v pouštích australských se občas potulujícího manželka.

SCHOOL teacher Kate Poole called for help when she found her toilet was blocked – and couldn't work out why. A plumber peered into the porcelain bowl – and found a huge snake looking back at him. The **2m carpet python** was living in the septic tank at the property in Howard Springs, 20km south of Darwin. He tried to pull it out through the bowl – "but it was stuck around the S-bend". The snake was finally caught by lifting the septic tank cover and using special tongs.

Nigel Adlam The Daily Telegraph 14.12. 2006

Porcelain python ...living in Ms Poole's septic tank.

Lovec perel Bojar

Joint military airstrip project for the books *Lindsay Murdoch*

AUSTRALIAN and US soldiers using remote operated bulldozers and other sophisticated equipment have carved a 1.3-kilometre airstrip out of the Northern Territory outback in an effort worthy of *Guinness World Records*.

More than 200 personnel from six military branches from the two countries will complete the strip 600 kilometres south-west of Darwin in less than 25 days.

One of the Australian Defence Force's largest cargo aircraft, the 120-tonne C-17, is scheduled to land on the strip at a former cattle station, now called the Bradshaw Field Training Area, on June 29.

"I've never worked on anything as spectacular as this, and I have been an engineer in the US Army for 20 years," said Major Pat Stogner, deputy commander of the project. "Back home a job of this size would be contracted out, and I doubt it could be built with such speed."

The strip, made of three layers of fine soil, was built to provide a forward base as part of a joint US-Australian exercise involving 20,000 US troops and 100 aircraft in northern Queensland and the Northern Territory.

Although Exercise Talisman Sabre is held every two years, new facilities built at Bradshaw catering for hundreds of troops are expected to be used regularly by US forces under an agreement with Australia. Hundreds of US soldiers, sailors and marines will undergo regular training in northern Australia. Lieutenant-Colonel Stuart Yeaman, the Australian in charge of the joint rapid airfield construction project, told journalists that only a highly organised military operation could build a strip capable of withstanding a C-17 aircraft in such a short time. "We have met the challenge," he said as heavy rollers roared down the strip to pack the soil.

The US contingent included scientists who have been testing new ways to build airstrips.

The Australian Defence Force's land use agreement with the indigenous owners of Bradshaw guarantees to protect sacred sites and a conservation area, and it will maintain the airstrip when the exercise is over.

The Sydney Morning Herald 18/6/2007

MÁTE JIŽ ZAPLACENÝ 2007 VĚSTNÍK \$25?

CESTOU DO EXILU (2)

Bořek Šindler

STAROMĚSTSKÁ POPRAVA

Kat Mydlář při tom nebyl. A neudálo se to v listopadu. Přesné plány na postavení popravicích špalků a šibenic byly dohotoveny v únoru a slavnostní zahájení posílání nepohodlných obětí na věčnost na sebe nenechalo dlouho pak čekat... Byl ten únor 1948 vítězný? V jistém smyslu ano. Zvítězilo holé a viditelné násilí a byla nastolena tak zvaná diktatura proletariátu. Tedy diktatura bolševické strany. Diktatura bezcharakterních vládců oné strany. Ve skutečnosti diktatura moskevského Kremlu, tedy diktatura Stalina. Od té chvíle jejího nastolení v Československu stačilo, aby se nejgeniálnější vojevůdce a nejmoudřejší učitel národů všech dob Josef Visarionovič dotkl v Moskvě svého knírku a v Praze se vzápětí rozhoupaly oprátky. Bělohorská porážka odpůrců Habsburků je ve srovnání se zahájením hrůzovlády bolševických násilníků spíše jakousi nedokonalou a blahovolnou fraškou. Pěťadvacátý únor 1948 nemůže nezůstat v českých dějinách dnem hanby a potupy našeho národa. Pobělohorské popravy na Staroměstském náměstí byly ale pouhou nepatrnou episodkou ve srovnání s terorem rozpoutaným bolševiky po „vítězném únoru“ v Československu.

Úder českých bolševiků se nedostavil zcela nečekaně. Už konečné týdny roku 1947 věštily neblahé události rýsující se na československých obzorech. Na Slovensku zinscenovali komunisté jistý druh puče již dlouho před vánoce. I z pražské perspektivy vypadala, anebo měla vypadat, situace na Slovensku zlověstně. Komunisté prostě zcela falešně osočili slovenského ministra ústřední vlády Ursínyho z protistátní činnosti a donutili ho k demisi. Lidé v české polovině republiky desinformovaní dozríváním tisovského režimu na Slovensku si zachovávali k onomu slovenskému puči celkem vlažný postoj, přestože brutální akce komunistů si spíše vyžadovala okamžité reakce. President Beneš – ať už bylo jeho soukromé uvažování jakékoli – veřejně nedával najevo z těch událostí na Slovensku žádné valné znepokojení. Na fakultách pražské Karlovy university probíhaly nové volby fakultních spolků a kromě fakulty filosofické všude utrpěli dotehdy v nich vládnoucí komunisté citelné ztráty. Všude panovalo mezi nekomunistickými vysokoškoláky ulehčení a všeobecně se věřilo, že parlamentní volby proponované v republice na květen 1948 přinesou jasnou porážku bolševiků. Naše právnická fakulta měla volby na Slovanském ostrově několik týdnů před únorem a nový výbor spolku „Všehrd“ v čele s předsedou kolegou Ransdorfem zaznamenal ohromující vítězství národních socialistů a lidovců. Komunisté se schlíple uchýlili do ústraní. Ovšem v té době již počínaly ve vzduchu pomalu kroužit chomáčky plev. Únorový víchř se počínal zvedat.

Jedním z nejjobratnějších a také nejhalasnějších bolševických tlučhubů v Československu byl tehdejší ministr informací, hulvát každým coulem, Václav Kopecký. Patřil k tak zvaným karlinským klukům, té nejradikálnější a nejlevější frakci předválečné KSČ, která se koncem dvacátých let postavila věrně za stalinskou linii moskevských čistek. Narozdíl od svého uhlazeného komunistického kolegy ve vládě ministra vnitra Noska, který byl za druhé světové války i v Benešově londýnské exilové vládě, pobývali Kopecký s Klementem Gottwaldem v Moskvě. Jako všichni komunisté, i ti českoslovenští v Moskvě až do června 1941 poslušně drželi krok s Kremlem řídíce se příkazy jim vydaných jako následek ostudného paktu mezi Moskvou a Berlinem z roku 1939 a poslušni kremelských instrukcí spílali Benešovi jako zaprodanému pomahači imperialistů. V Británii nabádali příslušníky československé exilové armády k neposlušnosti a k deserci. Jak to ale právě jen bolševici dovedou, obrátili se v červnu 1941 na Stalinův pokyn jako na tom příslovečném obrtlíku a jejich „vlastenecká“ kanonáda pak začala po Hitlerově útoku na Sovětský Svaz naplno... Až do té doby nazývali naši zrádci a bezcharakterní komunisté obrannou válku Anglie proti Německu jako válku imperialistickou a dodávky surovin z Ruska do Třetí Říše na pomoc ve válce proti Británii jimi byly samozřejmě akceptovány jako součást Stalinova taktického plánu v rámci dialektických postojů Kominterny. Toto všechno se u nás v republice dobře vědělo – vědělo, ale mlčelo se o tom. Bylo ovšem tehdy i stále živé povědomí o mnichovské zradě Československa a ta zrada sehrála nakonec i během toho osudného února svou roli. A Moskva mlela stále svou o tom, jak by byla rudá armáda tehdy zasáhla na pomoc Československu na podzim roku 1938 kdyby... A Beneš

mlčel o postoji komunistů za doby paktu mezi Hitlerem a Stalinem v letech 1939-1941 a komunisté naopátku mlčeli o Benešově neblahé mnichovské kapitulaci...

Poslední týdny a dny předpučové probíhaly v Praze počátkem února 1948 ve znamení hlasitě oznamovaného a očekávaného - a pokud se týkalo nekomunistů také obávaného - sjezdu odborů. Demokratičtí žurnalisté v čele s Ferdinandem Peroutkou bili na poplach v Lidových novinách, v Lidové demokracii, v národně socialistickém Svobodném slově, v nejrůznějších publikacích v historických zemích i na Slovensku, a nakonec i v sociálně demokratickém Právu lidu. Být generálem po bitvě - i po prohrané bitvě - je snadnější jak dobře známo než vést vojsko do boje. Byl tehdy připraven boj k němuž komunisté měli dopodrobna vypracovaný taktický plán. Ten nařizoval zmocnit se vlády v Československu za každou cenu a nastolit tam vládu bolševiků. Jak dnes víme, byl to přímý příkaz z Kremlu. Zatímco americký velvyslanec Steinhardt odcestoval do Washingtonu na jakési porady, sovětský velvyslanec Zorin - a ten se posléze stal sovětským ministrem zahraničí - přiletěl několik dní před únorovým pučem z moskevských porad do Prahy a ujal se řízení. Zdali si oné zlověstné se rýsující situace byli plně vědomi protihrači bolševiků v Praze dosud známo není. Asiže nebyli, i když se zdá pravděpodobné, že president Beneš musel alespoň tušit oč vlastně půjde. Komunisté prostě nesměli dopustit aby v květnu došlo ku svobodným volbám v nichž by utrpěli citelnou porážku. Tomu především bylo třeba zabránit za každou cenu. V tomto ovzduší - jehož právě pozadí českoslovenští demokraté ve své tehdejší bláhovosti si snad vůbec nepřipouštěli anebo ve stejné bláhové víře, že president Beneš prostě nedopustí komunistickou násilnost - v takovém napjatém ovzduší se sjížděli do Prahy odborářští delegáti, většinou krajně levicoví a zradikalisovaní páni a dámy, v takovém ovzduší se stahovaly zbolševisované pluky ministerstva vnitra k hlavnímu městu a v takovém ovzduší ministr vnitra Nosek trval na přijetí jmenování dalších komunistických důstojníků v čelo policie. Byla tu i hrozba generální stávk. A v témže napjatém ovzduší podali členové vlády strany národně socialistické, li-

President Beneš s chotí 1948

dové a slovenských Demokratů demisi jako následek nesouhlasu s oním proponovaným jmenováním. Nerozhodni a desorientovaní sociální demokraté pod vedením obojakého Laušmana demisi nepodali a nepodal ji ani ne-stranický ministr zahraničí Jan Masaryk. Ti ministři podavši demisi ji podali - jak později z exilu tvrdili - ve víře, že president demisi buď nepřijme, anebo ji přijme ale vzápětí ustanoví dočasnou „úřednickou“ vládu a po řádných volbách v nadcházejícím květnu že bude jmenována nová vláda a v té, jak se čekalo, budou komunisté v naprosté menšině. Ani jedno z těchto dvou alternativních řešení se samozřejmě nehodilo bolševikům do jejich krámu řízeného Kominformou a kremelským velvyslan-cem Zorinem. Zdali Beneš byl s demokratickými ministry skutečně domluven či zdali si to jen oni namlouvali a soudili tak z jeho náznaků dosud nikdo dobře neví a asi nikdy vědet už nebu-

de. Jakmile byla demise podána, roztočili bolševici pod vedením Zorina svá kola ihned na plné obrátky. Demokratičtí bláhovci doufali a věřili právě v to, co komunisté za žádnou cenu nesměli dopustit - svobodné volby. Ve Veletržním paláci zasedali odboráři většinou plni nadšení pro Gottwaldův požadavek, že president musí demisi přijmout. V této atmosféře svolal ministerský předseda Gottwald „tábor lidu“ na Staroměstské náměstí. A závodní milice pod vedením arcibolševika Smrkovského, pozdějšího dubčekovského hrdiny, počali svírat pušky.

Protože jsem chtěl být tehdy informován z první ruky vypravil jsem se sám a soukromě na to Staroměstské náměstí a jako bych to dnes všechno viděl. „Lid“ se sjížděl v autobusech. Spíše byl v autobusech sjížděn. Byl hromadně dopraven na Staroměstské náměstí. Především to byli dělníci z pražských továren, ale i jiní zaměstnanci podniků byli dováženi. Pasažéři byli vysazeni v ústích ulic vedoucích na náměstí a ulice byly zašperovány. Náměstí bylo sice téměř plné, ale ve švech se nijak neprohýbalo. Stál jsem nedaleko paláce, z jehož balkonu pak mluvil Gottwald. Byl velmi

chladný únorový den a poletovaly vločky sněhu. Gottwald, obklopen gardou nejvěrnějších – z nichž některé ale čekala do dvou tří let oprátka když revoluce počala požírat své vlastní děti – měl nasazenu beranici a mluvil do mikrofonu. Znovu a znovu opakoval požadavek, že prezident prostě musí demisi „reakcionářských“ ministrů přijmout a na tom že komunisté naprosto trvají. Pozoroval jsem jak Gottwalda tak zástup lidí kolem sebe. Blízko sebe jsem zmerčil otce svého spolužáka, o němž jsem věděl, že je levicovým sociálním demokratem. Sem tam zatleskal, ale žádné nadšení neprozrazoval. To platilo i o valné většině přítomných. Během let učinili komunisté z tohoto shormáždění kolem Husova pomníku nadšenou masu nadšenců – ale nebylo tomu tak. Kolem balkonu z něhož Klement Gottwald mluvil ovšem byl shluk nadšeně provolávajících přítakávačů, ale „lid“ rozsetý po tom náměstí jakoby potleskával jen tak z musu. A nakonec se rozcházel dokonce jakoby znechuceně do přilehlých ulic když Gottwaldem inscenovaná šaráda skončila. Já jsem se neměl kam „rozejít“ a Celetnou ulicí jsem zamířil na Náměstí republiky před generální sekretariát Národně socialistické strany. Tam byla situace zcela odlišná. Obrovský zástup občanů po celém náměstí hlasitě provolávajících slávu prezidentu Benešovi a skandujících heslo, k jehož provolávání se pak už po desítky let občané nedostali – „Totalita bude bita“. Jak bohužel víme, totalita bita nakonec nebyla, biti byli oni sami, ti kdo netušili dokonale připravenost bolševické mašinerie.

I na Václavském náměstí a všude kolem shluky lidí tam nikým nenakomandovaných provolávaly slávu prezidentovi a všelijaká protikomunistická hesla. Marně ovšem. Asi po dvou dnech nepokojů přestávaly vycházet nekomunistické noviny – televise ještě nebyla a rozhlas byl v rukou prokomunistické kliky Gottwaldových agitátorů. Národněsocialistickému Svobodnému slovu, a Lidové demokracii lidovců do jejich tiskáren vniknuvší komunistické tlupy zabráňovaly tisknout a dovoz novinového papíru byl uměle radikálně omezen. Přesto vyšlo několik zoufalých výkřiků z nekomunistických publikací. Jisté by stálo za to obsah těchto publikací z oněch posledních dnů svobody jednou zveřejnit. Byly to skutečně výkřiky poslední. Davy na ulicích sice nepřestávaly věřit, že Beneš demisi ministrů nepřijme, leč prezident setrval v mlčení. Mlčel druhý i třetí den a mezitím počaly fungovat komunisty zorganizované tak zvané Akční výbory. To byly ve skutečnosti jakési místní sověty, nikým nezvolené a nakomandované komunisty s neomezenými pravomocemi jednat podle libosti a bez odvolání. Ihned po skončení války byly aklamacemi „voleny“ národní výbory, ale ty byly alespoň složeny ze zástupců těch čtyř stran. Akční výbory byly čisté instrumenty bolševiků a složeny přímo z komunistů nebo z jejich nominovaných nohsledů v továrnách, v nejrůznějších podnicích, v železniční dopravě, v úřadech, a nakonec i v sekretariátech nekomunistických stran zákeřně fysicky obšancovaných bolševickými bojůvkáři. Docházelo k tělesným napadáním nekomunistických politiků. Napaden a ze sekretariátu sociálnědemokratické strany násilně vyvečen byl dokonce i ministr výživy Václav Majer, někdejší ministr Benešovy londýnské vlády, známý nekomunista a odpůrce zrádného levicového vůdce Fierlingera, jak se později ukázalo tajného důvěrníka Moskvy vyhozeného v listopadu ze sedla Brněnským sjezdem sociálních demokratů. Fierlinger a jeho tlupa probolševiků se nyní mstila. Ministr Majer skoro okamžitě zamířil – naštěstí – ku státní hranici a nebyl sám. Započal únik protikomunistických elementů v republice a protože hranice tehdy ještě nebyly obklopeny ostnatým drátem ani elektrickým proudem podařilo se hned zpočátku uniknout tisícům lidí. Byl to už počátek teroru a holého násilí. Počátek diktatury proletariátu. Jak to nedávno vyjádřil jeden současný český spisovatel – počátek vlády „dělníků a rolníků v kožených kabátech“. Začínaly už vlastně čistky. Nicméně do čtyřiaadvacátého února Beneš vydržel alespoň mlčet.

Domů jsem z vnitřního města chodíval v těch pohnutých dnech až pozdě v noci. Město vřelo, ale noviny – už vlastně pod dozorem dosazených akčních výborů – o skutečné situaci už neinformovaly. Jednou na cestě domů z vnitřní Prahy do Dejvic jsem potkal bývalého spolužáka z gymnasia Luboše Sochora. Vědělo se o něm již z doby před koncem války, že je kovaným bolševikem. Byl to chlapík velice zvláštní – už v sextě nosíval černý plnovous, a to samo bylo za německé okupace provokativně nebezpečné. Miloval francouzské dekadenty, doma měl stovky Němci zakázaných knih, Lenina i Stalina dovedl citovat zcela bezpečně a bez skrupulí. Buhví proč, ale Lubošovi se říkalo ve třídě „Joe“ a to „j“ se vyslovovalo jako takové. Luboš nebyl tedy Luboš, byl to Joe. Nu a Joeho najednou v noci potkám cestou z města přes Letnou a hned jsme se dali do řeči. Nejdříve šel on se mnou k Hanspaulce, pak já s ním

k Podbabské a potom zase on se mnou k Šárecké a tak do šlo do nějakých tří hodin ráno. Popadával sníh a trochu i pomrzávalo, ale to nám nevadilo. Joe studoval v té době filosofii a já práva, oba jsme měli již před promoci a naše noční debata byla živá. Viděl jsem, že Joe úplně správně odhaduje situaci – máme revoluci a nastolujeme diktaturu. Ano, bude násilí, násilí je přece nutné. Budou vězení, budou i popravy. Joe byl rozohněn představou, že bolševici se dostanou k moci bez „buržoasních“ voleb. Na všechny mé pochyby a argumenty měl pádné stalinské odpovědi. Masaryka – kterého mimochodem znal dokonale – prostě rázně odmítal a shrnoval ležerné podkoberec. Masarykovy these byly pro Joeho liberálními nepraktickými bláboly. Nakonec jsme se rozešli sice podáním ruky, ale jinak v naprostém nesouladu. A rozešli jsme se na mnoho desítek let. To jsem se pak jednou vrátil do Austrálie přes Paříž odněkud ze Švýcarska. Dopídl jsem se přes jednoho dalšího spolužáka-komunistu, kde Joe v Paříži bydlí. Nakonec jsme se sešli na pařížském letišti, pozval jsem tam Joeho na večeři a popíjeli jsme tam až do mého odletu. Joeho zpráva nebyla veselá, i když byla asi typická. Stal se po únoru doma poměrně prominentním funkcionářem strany a jako literát psával do Tvorby. Ale začínal mít pochyby. Počátkem šedesátých let navázal spojení s italskými komunisty – ti byli tenkrát protimoskevští – a nakonec vyznal lásku Dubčekovi. Poinvasní pomsta husákovců byla pak krutá a Joe se ocitl na pražské dlažbě. Jeho manželka, také věřící komunistka, byla naštěstí Francouzka. S dcerou odjela po srpnové invasi do Paříže a po dlouhých tahanicích nakonec dostala Joeho do Francie. Joeho dcerka byla pak vychovávána francouzsky a stala se z ní pianistka... Rozloučili jsme se dosti naměkko. Oba jsme věděli, že to asi bylo naše poslední setkání. Naše někdejší spolužáctví zvítězilo nad politikou – a já jsem si za války Joeho vždycky vážil jako sečtělého, litrárně kompetentního a nebojácného chlapíka s vášní pro francouzskou literaturu. Nepokládal jsem za vhodné vmést mu do tváře Vidiš, ty blbče, tady máš ten svůj marxismus!... Názorově jsme se už ani nijak nelišili a Joe mně dopodrobna vyličil jak byl nakonec odstřelen Stalinův gigantický pomník na Letné. Dokonce jsme vzpomínali i na naše žhavé diskuse mezi Hanspaulkou a Podbabskou třídou během nastolování diktatury proletariátu dělníků a rolníků v kožených kabátech... A tu poslední noc, když jsem měl nastoupit do jednáctky na Václavském náměstí a všude kolem se už začínalo schylovat k neslavnému zakončení pokusů alespoň na ulicích Prahy komunisty vypískat, mihne se přede mnou najednou tvář naší bývalé latinářky z gymnasia profesorky dr.Otáhalové ve skupině rozjásaných kumpánů. Už jsem ji chtěl oslovit, ale najednou jsem si uvědomil, že ta její veselost a smích bude asi znamenat souhlas. Skoro mě to omráčilo. Tak i Otáhalka? Raději jsem tedy nastoupil do elektriky a odjel do Dejvic.

A prezident nakonec kapituloval. Gottwald ho zlovolně a mistrně znásilnil. Kdoví kdy a jak a zdali vůbec se jednou dozvíme, nebo zdali se příští generace dozvědí, jak k té Benešově kapitulaci došlo. Nebo zdali měli ti nekomunisté tehdy tu demisi vůbec podávat. Zdali vlastně nezahráli komunistům do noty. Beneš byl ovšem v té době již vážně nemocný. Ale dovolil bych si pochybovat, že podlehl jen kvůli fyzické slabosti. V těch dnech mně jeho kapitulace – a kapitulace to bezpochyby byla, tak jako za Mnichova – připadala téměř jako zrada. Dnes bych ale dovedl připustit, že tehdy presidenta vedly i jiné pohnutky. Byl si asi vědom, třeba si to uvědomil až na poslední chvíli, že Gottwald bude schopen rozpoutat občanskou válku. Že generál Svoboda, ruský legionář generál Svoboda, ho nakonec zradil, a že československá armáda by zůstala v kasárnách, zatímco policie a závodní milice se napojí na komunisty. A hlavně, že odlet amerického velvyslance Steindardta v kritických dnech vlastně oznamoval nezáměr Západu na osudu republiky – republiky již na Jaltě přirčené do moskevské sféry zájmů. President se prostě nakonec vzdal, ať z důvodů těch či oněch a tak končil tříletý pokus žít v komunistickém táboře a nebýt zcela naprostým vasalem Kremlu... Československá svoboda, nebo to co se za jakous takous svobodu tehdy dalo pokládat, zhasla.

Ráno pětadvacátého února se ale po Praze roznesla zpráva – a ta pronikla až na naši Hanspaulku – že se odpoledne bude konat průvod vysokoškoláků na Hrad. Za prezidentem. Sraz že bude ve dvoraně Staré techniky na Karlově náměstí. Jakmile jsem takovou zprávu zaslechl ihned jsem byl rozhodnut zúčastnit se, i když už tehdy jsem byl svěřepým odpůrcem všech pochodů a průvodů. Konsultoval jsem Spoluhan-spaulana kolegu Handschuha z právnické fakulty a kolem jedné jsem vyrazil na Karlovo náměstí.

Z TAJŮ KRÁS ČESKÉ ŘEČI

Bořek Šindler

Lajdák je to, ten pacholek, úplný lajdák. Ale kde se ten lajdák vzal? Nu, ono každé slovo v každé řeči má svou vlastní historii a jen tak s nebe tam nespadlo. Slova jen tak s nebe nespádávají. Některá slova mají i historii velmi dlouhou ba dlouhatánskou. Tak třeba slovo ryba, společné všem řečem slovanským, má historii tak dlouhou, že už ani nikdo neví, odkud přišlo. Ale přišlo a je tu. Jiná slova se narodila vlastně teprve včera a do naší řeči se prostě zařadila jakoby jen tak mimochodem a ujala se. Třeba kapesník poté co čeština krutě zavrhla nosočistopleny. Anebo i ten majlík, tedy e-mail došlý před pár léty z američtiny a češtinou pohotově přizpůsobený našemu běžnému užívání. Majlík se prostě narodil a objevil na české scéně a je tu a zařadil se k té starožitné rybě. Je tu a žije a kope kolem sebe velice vehementně a jakoby se ostentativně a rozmarně vyhříval na českém počítačovém sluníčku.

Ale vraťme se k tomu pacholku lajdákovi. Jeho rodokmen je pozoruhodný i když ne nijak závratně tajemný. Ledaže byste to leda vnímali jako tajemství. Tajemstvím může být samozřejmě ledacos. Už svítá? Nu ovšem - ledaják. Záček ledajáček. A protože čeština má uznávanou tendenci zkracovat a krátit kdeco, ledaco, zrodil se i lajdák, převtělil se s malou obměnou z ledajáka na toho lajdáka. Kolik staletí přežije, to my už nezažijeme. Ale je tu teď, máme ho a přeneseme to slovo přes své rty jednadvacátého století poměrně často.

Takže lajdák, ledaják, se narodil a dnes patří do poměrně staré a vážené rodiny ledaslov. Ledaco, ledacos, ledabyly a ledabylý, a i to samotné leda. S oslem nepohnete, leda byste ho navnadili na mrkev. Ledaže byste mu umně nabídli mrkvičku, kterou on zbožňuje a hned se pohne kupředu. Nesmějte se ale, ledaže byste se mně chtěli vysmát. Ono to leda je i dosti těžko přeložitelné do angličtiny. Unless you want to use that little word unless. Pak s tím hnete. Nu, má ale to naše leda své kouzlo, ne? Běžné to slůvko není, ale v zásobě ho máme a sem tam s ním vyrukujeme, zcela spontánně. Ledaže bychom si to užívání nějak zakázali...

Když je už ale řeč o starobylosti té ryby, co takhle to naše pra. O tom už zpívali i Voskovec s Werichem blahé paměti. Praprabába naší prabáby... byla prý královnou ze Sáby. Pranic se neostýchejme a poslužíme si filologickou lupou. A tu lupu samu pod lupu zatím nekladme. Praděd, praotec Čech, prastaré dějiny, pramálo, pramizerně, pranepatrný, prarodiče, prastarý, pradávný, prapůvod. Pražáci ať se neobávají, pra-žáky z nich neuhněteme ani při zlé vůli. Prý to slůvko pra pochází z latinského pro. Nu, snad tomu tak je. V němčině se vyskytuje jako "ur" - Urgrossvater, Urgrossmutter. Snad i Urlaub. Angličtina asi nic podobného nezplodila. Nebo dovedete nějak podobně vyjádřit anglicky slovo praotec? Tak či onak, ta naše pra-slůvka nepoužíváme až tak často, ale jsou tu a takový pravěk a prastarý si časem do úst vkládáme, a tu a tam si těmi praslovy pohotově posloužíme bez veškerého násilí. A i nářečí si prý ta slova zaokrouhlila na prachobyčejný, prachzatracený, prachdílo a podobně. Naše řeč prostě dovede zabírat pohotově a prachsakra rychle.

Dotkli jsme se také slůvka „lupa“ a i to bychom měli vzít pod svou lupu. Snad to nebudete ani věřit, lupa k nám zavítala do češtiny přes francouzštinu. La loupe - lupa. Le loup je francouzsky vlk a la loupe je vlčice. Latinsky lupus - vlk, lupa - vlčice. Proběhlo to všechno i jinými dalšími a zcela zvláštními cestami a proměnami než se z toho všeho vyklubala ta naše lupa, ale to ponechme dnes stranou. Mohli bychom jistě také říci, že si něco vezmeme pod zvětšovací sklo a to by pak mohlo vést dále a dále, že totiž sklo bylo původně steklo a mohli bychom se dostat k tomu zvětšování, a kdybychom zamířili na drobnohled bylo by to možná ještě komplikovanější. Nechme tudíž zatím lupu lupou a tuto kapitolku nyní raději uzavřeme. Ledabychom ji uzavřít nechtěli.

MÁTE JIŽ ZAPLACENÉ ČLENSKÉ PŘÍSPĚVKY \$25?

+++++
**České mše se konají v 11.30 ve Strathfieldu v kostele svaté
Marty každou druhou a čtvrtou neděli v měsíci.**
+++++

#####

**SOKOLSKÁ KNIHOVNA OTEVŘENA PRO PŮJČKY KNIH A VIDEOKAZET OD ÚNORA DO
LISTOPADU VŽDY V PÁTEK VEČER OD 20 DO 21 HODIN.
VOLEJTE RAYE ČERNÉHO tel 02 9451 4886
nebo PETRA ČERMÁKA tel 02 9981 4765**

#####

H. G. Mayer & Co.

METROPOLITAN TAXATION SERVICES (BANKSTOWN) PTY. LIMITED
ACCOUNTANTS & TAXATION CONSULTANTS

Phone: 9707 1833

All Mail to:
P.O. Box 58
Yagoona 2199

Cnr Dutton St, & The Crescent,
Yagoona 2199

Vážená sestro, vážený bratře,

PŘÍSPĚVKY na rok 2007 \$ 25.00

Dovolujeme si Vás zdvořile upozornit, že členské příspěvky jsou nyní splatné. Dle nových klubových Stanov členské příspěvky je nutno uhradit do konce ledna 2007. Šek nebo Money Order prosím vystavte na „Sokol Sydney Ltd“. Nezapomeňte též napsat svoje jméno a adresu.

Příspěvky 2007	\$ 25.00
Příspěvky 2006 (pokud nezaplacené)	\$ (\$ 25.00)
Dar na Věstník	\$
Dar na údržbu Národního domu ...	\$
Celkem	\$

**VEZMĚTE, PROSÍM, NA VĚDOMÍ NOVOU ADRESU PRO
ZASÍLÁNÍ VŠECH PLATEB: SOKOL SYDNEY LTD,
16 GRATTAN CRESCENT, FRENCHS FOREST NSW 2086.**

FREE LOAN CAR
All Vehicle Servicing & Repairs!

Daniel Chermak, Owner and Technical Director

We Wash & Vacuum Your Car!

209 Pittwater Rd, Manly

Ph: 9976 3255 Also open Saturdays 7.30 - 12pm

**SOKOLSKÁ RESTAURACE V NAŠEM
NÁRODNÍM DOMĚ**

**JE OTEVŘENA KAŽDOU SOBOTU OD 14 DO 21 HOD.
RESERVACE PRO VÍCE NEŽ 12 HOSTŮ V DOBĚ DLE DOHODY
NABÍZÍME ČESKÁ A SLOVENSKÁ JÍDLA – ZÁKUSKY
JSOU NAŠE SPECIALITA. VŠE SI JE MOŽNO ZAKOUPIT
I PRO ODNESENÍ DOMŮ. PROSTORY MAJÍ
KLIMATISACI VČETNĚ ODDĚLENÉ MÍSTNOSTI PRO
SVATBY A JINÉ SOUKROMÉ OSLAVY. VELKÉ
BEZPLATNÉ PARKOVIŠTĚ. VELKÝ VÝBĚR NAŠICH PIV
I MINERÁLNÍCH VOD. SLEVA PRO ČLENY SOKOLA
A PRO STUDENTY.**

**MÍSTA SI JE NUTNO PŘEDEM RESERVOVAT
NA: 4987 4767, MOB 0410 413 093,
V SOBOTU NA 9452 5617**

WHAT'S ON IN OUR SOKOL

Sport:

Aerobics: Every Tuesday night 8.00 pm.

Nohejbal: RING PAVEL Mob. 0419 872 835

Volejbal: Young team: Sunday afternoons

Friday team: Every Friday night

Saturday team: Saturday afternoons 4.30 pm
on the dates advertised for children's
gymnastics on the pages of this issue.

Children: Same Saturdays as volleyball above from 3.30 to 4.30 pm
on the dates advertised on the pages of this issue.

Call Jane 0438 014 125

Other sport activities: Any time by arrangement to fit-in with the above.

FOR HALL BOOKINGS RING PAVEL Mob. 0419 872 835 .

Restaurant / Dining:

Our favourite dishes in air-conditioned comfort.

OPEN: Saturdays 2 pm to 9 pm. Other opening times can be
arranged for parties of more than 12 guests.

FOR MORE INFORMATION AND BOOKINGS RING

4987 4767 Mob. 0410 413 093 or SAT 9452 5617

BOOKINGS ESSENTIAL

RESTAURANT IS CLOSED ON SUNDAYS

**FOR ALL ENTERTAINMENT AND SOCIAL EVENTS
WATCH OUT FOR ANNOUNCEMENTS IN "VĚSTNÍK",
SPECIAL ADVERTISING OR OUR WEBSITE:**

www.sokolsydney.com

LIBRARY: Friday 8pm to 9 pm February to November

Roční předplatné Věstníku

Za 6 čísel

\$ 25.00

Ceny reklam ve Věstníku

(6 čísel / 1 číslo)

Celá stránka \$ 240.00 / 100.00

Půlovina stránky \$ 120.00 / 50.00

Třetina stránky \$ 80.00 / 33.00

Čtvrtina stránky \$ 60.00 / 25.00

VĚSTNÍK

Sokol Sydney Ltd

If undeliverable return to:

16 Grattan Cres

FRENCHS FOREST 2086

